

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Der bliver jeg Dansk Folkepartis ordfører svar skyldig. Jeg kan ikke på stående fod remse op, hvor de findes og ikke findes, men det er en af de ting, jeg gerne vil give tilsagn om, at vi går ind og kigger på under udvalgsarbejdet og finder ud af, hvordan det skal passes til, så vi fanger problemet, nemlig med boliger, som er i en meget ringe vedligeholdelsesstand, hvor udlejeren sidder påbud overhørig. Her skal der skrives ind, og i sidste ende skal det ende med en frakendelse af udlejningsretten, hvis man ikke gør noget ved problemet.

(Kort bemærkning).

Freddie H. Madsen (DF):

Jeg undrer mig nemlig over, at Socialistisk Folkeparti har boligkommissionen med i deres beslutningsforslag, når de ikke ved, om der eksisterer nogen. Jeg har fået de oplysninger fra KL, at der ikke er nogen i Danmark, men der er måske én i København. Det skal jeg lade være usagt. Det undrer jeg mig en lille smule over. Men det er også lige meget. Nu kan vi se på sagen.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Jeg vil gerne give hr. Freddy H. Madsen tilsagn om, at vi vil se videre på sagen, og jeg håber meget og tror på, at vi kan finde ud af en løsning, hvor vi kan blive enige om nogle kriterier, som kan føre til, at vi kan få strammet op på det her område. Det er der virkelig brug for.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Boligudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 105:

Forslag til folketingsbeslutning om øget arbejdsmiljøtilsyn.

Af Bjarne Laustsen (S), Lene Garsdal (SF) og Søren Søndergaard (EL).

(Fremsat 14/1 2004).

Sammen med denne sag foretoges:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 106:

Forslag til folketingsbeslutning om udbygning af bedriftssundhedstjenesten for at fremme et bedre arbejdsmiljø.

Af Bjarne Laustsen (S), Lene Garsdal (SF) og Søren Søndergaard (EL).

(Fremsat 14/1 2004).

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 107:

Forslag til folketingsbeslutning om bedre værktøjer i den arbejdsmiljøpolitiske indsats.

Af Bjarne Laustsen (S), Lene Garsdal (SF) og Søren Søndergaard (EL).

(Fremsat 14/1 2004).

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 108:

Forslag til folketingsbeslutning om udvidet brug af administrative bøder ved overtrædelse af arbejdsmiljølovgivningen.

Af Bjarne Laustsen (S), Lene Garsdal (SF) og Søren Søndergaard (EL).

(Fremsat 14/1 2004).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Socialdemokraterne, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten har fremsat fire forslag til folketingsbeslutning.

Jeg må forstå beslutningsforslagene sådan, at Socialdemokraterne, SF og Enhedslisten ønsker arbejdsmiljøpolitikken ført tilbage til det indhold og det niveau, som den havde inden denne regerings tiltræden. Jeg vil med de følgende bemærkninger begrunde, hvorfor jeg og regeringen mener, at det vil være en meget dårlig idé.

Et godt arbejdsmiljø er vigtigt for både medarbejdere og for virksomheder. Et godt arbejdsmiljø skabes gennem konkrete handlinger. Det er handlinger, der forandrer. En prioritering af arbejdsmiljøindsatsen er derfor helt afgørende, hvis flere mennesker skal have et godt arbejdsmiljø.

Jeg ser det derfor som en meget stor styrkelse af arbejdsmiljøarbejdet, at et enigt Arbejdsmiljøråd i år 2002 udpegede 18 væsentlige arbejdsmiljøproblemer og heraf prioriterede 4 arbejdsmiljøproblemer, som skal løses først. Det skal ske ved en særlig opmærksomhed fra myndighedernes og fra parternes side.

Kl. 12.45

Man kan nu engang ikke gøre alting på en gang. Når fire arbejdsmiljøproblemer prioriteres som dem, der skal løses først, er det en indlysende konsekvens, at disse arbejdsmiljøproblemer skal være i fokus, ellers er der jo ikke tale om en prioritering.

Som en konsekvens af prioriteringen har Arbejdstilsynet målrettet sit tilsyn mod de brancher og virksomheder, der er mest belastede i forhold til de fire prioriterede problemer. Arbejdstilsynet bruger 60 pct. af de timer, som anvendes ude på virksomhederne, til de fire prioriterede arbejdsmiljøproblemer.

Det er samtidig aftalt med Arbejdstilsynet, at effekten af Arbejdstilsynets aktiviteter skal kunne måles. Der gennemføres derfor effektevalueringer i en række af de brancher, der er mest belastede med hensyn til de fire prioriterede arbejdsmiljøproblemer.

At fire områder har førsteprioritet betyder ikke, at de 18 øvrige arbejdsmiljøproblemer glemmes. Naturligvis ikke. Det fremgår også helt klart af rapporten fra Arbejdsmiljørådets prioriteringsudvalg, der slår fast, at de enkelte brancher fortsat skal arbejde med samtlige væsentlige arbejdsmiljøproblemer, der er i branchen.

Samme tankegang afspejler sig også i Arbejdstilsynets arbejde. Den afspejler sig for det første i, at Arbejdstilsynet fortsat gennemfører tilsyn af andre grunde, end at området er særligt prioriteret. Der gennemføres tilsyn f.eks. som følge af klager over andre arbejdsmiljøproblemer end de fire prioriterede. Arbejdstilsynet foretager en konkret vurdering af, om f.eks. en klage skal følges op med tilsyn.

Det er derfor ikke sådan, at Arbejdstilsynet bruger al sin tid på de brancher og virksomheder, der er mest belastede med de fire prioriterede problemer. Jeg finder det derfor heller ikke

relevant, sådan som forslagsstillerne ønsker det, at opstille resultatmål for, hvor stor en del af virksomhedstiden der skal anvendes på sådanne tilsyn. Det ville være en unødvendig bureaukratisk tilgang.

At flere end de fire områder prioriteres, afspejler sig for det andet i principperne bag tilsynsmetoden tilpasset tilsyn. I det tilpassede tilsyn forholder Arbejdstilsynet sig til alle væsentlige arbejdsmiljøproblemer på virksomheden og reagerer om nødvendigt. Hvis Arbejdstilsynet f.eks. støder på arbejdsmiljøproblemer vedrørende kræftfremkaldende stoffer, vil prioriteringen af de fire arbejdsmiljøproblemer bestemt ikke indebære, at Arbejdstilsynet så at sige lukker øjnene for kræftproblemet.

Jeg kan nævne, at lidt over halvdelen af de faktiske arbejdsmiljøproblemer, Arbejdstilsynet konstaterede i 2003, vedrørte de fire prioriterede områder, mens lidt under halvdelen vedrørte andre arbejdsmiljøproblemer. Det viser med al tydelighed, at det er lykkedes for Arbejdstilsynet at sætte særlig fokus på de fire prioriterede arbejdsmiljøproblemer samtidig med, at der fortsat reageres på andre væsentlige arbejdsmiljøproblemer.

Til forslaget om BST-udbygning vil jeg med det samme slå fast, at regeringens tanker om rådgivning på arbejdsmiljøområdet går i en helt anden retning. I dag har virksomhederne pligt til at betale til bedriftssundhedstjenesten, men der er ikke pligt til at bruge bedriftssundhedstjenesten. Og mange virksomheder har da også helt undladt at gøre brug af den, og der er derfor ikke ydet dem nogen rådgivning.

Regeringen foretrækker en helt anden, individuel virksomhedsrettet tilgang til rådgivning frem for den kollektive branchetilgang, som hidtil har været gældende. Med den nye aftale om arbejdsmiljøreformen, som regeringen har indgået med Dansk Folkeparti og Det Radikale Venstre, omlægges rådgivningssystemet, så det bliver virksomhedsrettet.

Arbejdsmiljøreformen indebærer, at samtlige virksomheder i landet skal have tjekket eller screenet deres arbejdsmiljø. Det sker over en periode på kun 7 år. Virksomheder, der ikke har styr på arbejdsmiljøet, skal derefter have et intensivt tilsyn.

Viser det sig, at en virksomhed har brug for rådgivning, vil Arbejdstilsynet pålægge virksomheden at søge og vel at mærke også bruge kvalificeret rådgivning. Dermed sikrer vi, at alle virksomheder får den rådgivning, de har brug

for, og i modsætning til i dag sikrer vi også, at de rent faktisk bruger rådgivningen.

Kl. 12.50

I det nye system kan der pålægges rådgivning i to situationer. Der kan pålægges rådgivning til løsning af et problem, hvis Arbejdstilsynet har konstateret en væsentlig overtrædelse af arbejdsmiljøloven i forhold til virksomhedens faktiske arbejdsmiljø. Arbejdsmiljøproblemet skal være af en karakter, hvor det vanskeligt vil kunne løses uden brug af rådgivere, f.eks. med ventilation i en fabrikshal.

I den anden situation kan virksomheden pålægges rådgivning over en periode, hvis virksomhedens egen arbejdsmiljøindsats er mangelfuld, samtidig med at det faktiske arbejdsmiljø er dårligt.

Regeringen er ikke i tvivl om, at arbejdsmiljørådgivningen vil blive langt bedre med arbejdsmiljøreformen, også langt bedre end forslagsstillerens idé om en udbygning af det nuværende BST-system til at omfatte hele arbejdsmarkedet.

Jeg er da enig med forslagsstillerne i, at der fortsat er mange arbejdsmiljøproblemer på de små virksomheder. Det er der også på de store. Jeg er derfor enig i, at de små virksomheder med arbejdsmiljøproblemer pinedød skal gøre noget ved problemerne. Men skal det ske ved at pålægge alle virksomheder med mellem fem og ti ansatte ekstra administrative og økonomiske omkostninger i form af formaliseret sikkerhedsarbejde med faste møder osv.? Det synes jeg altså ikke.

På de helt små virksomheder er der typisk en daglig kontakt mellem ledelse og medarbejdere, og det er derfor ikke nødvendigt at pålægge en pligt til at formalisere samarbejdet.

Derimod tror jeg på, at den screening af arbejdsmiljøet, der med arbejdsmiljøreformen vil finde sted på samtlige landets virksomheder, vil få en gavnlig virkning på arbejdsmiljøarbejdet i virksomhederne. Alle virksomheder, både de store og de små, vil som nævnt blive screenet i løbet af kun 7 år. Nogle af dem vil i forlængelse heraf få et intensivt tilsynsbesøg af Arbejdstilsynet.

På nogle virksomheder vil det være Arbejdstilsynet, der må igangsætte en oprydning i arbejdsmiljøproblemerne ved at påbyde pligt til rådgivning. Andre steder vil rygten om den nye intensiverede tilsynsindsats givetvis være løbet i forvejen, og man har i virksomheden selv taget tyren ved hornene og har fået løst problemerne uden Arbejdstilsynets mellemkomst.

Min kommentar til at genoplive de gamle administrative bøder er: Nej, jeg mener ærlig talt ikke, det er den rigtige måde at tackle en sådan situation på. Hvis en virksomhed overtræder regler, der udsætter de ansattes liv og lemmer for risiko, så er der administrative bøder, der falder hurtigt og kontant, og i den situation er det en god løsning.

Når det handler om nogle formelle overtrædelser, f.eks. en manglende APV, er det efter min og regeringens opfattelse mest rigtigt, at virksomheden først får en advarsel i form af et påbud fra Arbejdstilsynet. Vi fik jo afskaffet de administrative bøder for formelle overtrædelser af arbejdsmiljøloven for et par år siden, fordi de høje bødestørrelser ikke stød mål med forseelserne. Man kan ikke med rimelighed give 10.000 kr. i bøde for at mangle et stykke papir. Det er ude af trit med den almindelige retsopfattelse.

Med den nye arbejdsmiljøreform får vi et godt instrument, hvad angår de formelle arbejdsmiljøproblemer. Der åbnes mulighed for, at Arbejdstilsynet kan pålægge virksomhederne rådgivning i en periode, hvor forhold som f.eks. en manglende arbejdspladsvurdering skal bringes i orden. Påbud vil, som jeg nævnte før, blive afgivet, hvis der er såvel faktiske arbejdsmiljøproblemer som formelle overtrædelser i virksomheden. På den måde sendes et klart signal om, at det har konsekvenser ikke at overholde arbejdsmiljølovgivningen.

Afslutningsvis vil jeg blot bemærke, at jeg ser frem til i løbet af kort tid at fremsætte lovforslag om den nye arbejdsmiljøreform. Nogle af de centrale elementer i reformen har jeg her kort omtalt. Jeg håber, at vi i forbindelse med lovforslagets behandling vil få en god og konstruktiv arbejdsmiljøpolitisk debat.

Kl. 12.55

Hvad angår de fire beslutningsforslag fra Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten, må jeg derfor på regeringens vegne afvise alle forslagene.

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Jeg havde jo ikke forventet, at ministeren var begejstret for forslagene, men det forhindrer os jo naturligvis ikke i at fremsætte dem, for det er vi.

Det første, jeg ville spørge til, er det med de 18 prioriterede og heraf fire af de særlig prioriterede, som prioriteringsrapporten har peget på. Er det ikke korrekt, at det af rapporten fremgår, at man netop gik ind for at prioritere de fire un-

der forudsætning af, at man også gjorde noget ved de øvrige?

Så kan jeg forstå, at der med Arbejdstilsynet, der bruger 60 pct. af sin tid på de fire prioriterede, næppe kan blive meget plads tilbage til det øvrige. Så jeg vil gerne høre, hvilket tidsperspektiv ministeren har for at gå videre til de øvrige.

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

De vedlagte prioriteringer gælder jo som det arbejdsgrundlag, vi har. Der er så fire, der er udpeget her til 2005, og som jeg sagde i min indledning: Når man prioriterer noget, ja, så bruger man lidt mere tid på det. Det, jeg har som indvending mod den arbejdsmiljøpolitik, der har været ført i mange år, er jo, at man ved festlige lejligheder prioriterer alle arbejdsmiljøproblemer. Hver gang nogen nævner et problem, så siger man: Jamen det er også det vigtigste.

Men nu er der lagt en plan sammen med parterne på det her område, hvor vi i fællesskab har prioriteret, og det, vi i særlig grad savner, er jo, at der bliver en sammenhæng i tingene, sådan at når vi prioriterer de 18 problemer og har taget de fire ud i en særlig prioritering, ja, så må vi alle sammen arbejde med på at sikre resultaterne inden for de områder.

Så mit svar er, at vi arbejder inden for de rammer, som er fastsat, og som alle er enige om.

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Så vil jeg gerne i mit andet spørgsmål her vende mig mod de administrative bøder. Jeg kan forstå på ministeren, at der ikke var noget forhold mellem forseelsens størrelse, altså netop et manglende papir, og så den bødestørrelse, man anvendte.

Jeg vil så godt spørge ministeren, om ministeren virkelig mener, at det kun er et manglende papir. For mig er sikkerhedsorganisationen og arbejdspladsvurderingerne jo netop nogle forebyggende prioriteringsværktøjer, som arbejdspladsen skal bruge for at få et godt arbejdsmiljø. Mener ministeren virkelig, at det kun er et manglende papir?

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg kan jo sige, at i forbindelse med den nye arbejdsmiljøreform, som vi har vedtaget, vil jo netop et manglende papir plus mangler i arbejdsmiljøet kunne udløse rådgivningspligt i en periode. Det er jo så et tegn på, at det ikke fungerer, og derfor skal virksomhederne tvinges til at bruge rådgivning.

Men vi har jo taget et opgør omkring brugen af administrative bøder tidligt, da regeringen trådte til, og der må jeg jo så indrømme, at vores opfattelser er vidt forskellige. Jeg ved jo godt, at fru Lene Garsdal mener, at man skal starte med at pålægge gebyrer, stikke bøder ud og straffe, men der vil vi altså meget hellere gribe det konkrete an og så sige, at hvis der er problemer med arbejdsmiljøet, så skal de virksomheder pinedød tvinges til rådgivning, sådan at man kan få det løst.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg vil gerne spørge ministeren, hvordan han mener, man får det bedste arbejdsmiljø. Er det, ved at ministeren laver lovgivning, eller ved at man koncentrerer sig om at arbejde med tingene ude på arbejdspladsen, hvor tingene bliver produceret? Og underkender ministeren det faktuelle forhold, at det er rigtig godt, at man involverer både lønmodtagere og arbejdsgivere for at få dem til at gå ind og løfte den opgave her?

Derfor er spørgsmålet, hvad det er, regeringen er mest optaget af i denne her sag, om det ikke reelt er at få et bedre arbejdsmiljø.

Kl. 13.00

Så vil jeg gerne spørge med hensyn til administrative bøder, hvilken forskel der er på de her ting, for man kan få administrative bøder for nogle ting, men ikke for noget andet. Der er spørgsmålet om den manglende konsekvens, og man kunne her spørge, om noget for noget her ikke er rimeligt.

Hvis man ikke har orden, ikke opretter en sikkerhedsorganisation, som der står i lovgivningen at man skal, hvis man ikke har udarbejdet sin APV, som man skal, så mener ministeren åbenbart, det er ligegyldigt. Det er ligegyldigt, for virksomheden her har jo klart dokumenteret, at det ikke betyder noget. Den har ikke selv gjort noget for arbejdsmiljøet, og ministeren mener heller ikke, at den skal have en bøde for det, og det betyder jo så, at det bliver ligegyldigt. Her er

altså mangel på konsekvens, må jeg sige til ministeren, her er der ikke noget for noget.

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Det, vi taler om, er overtrædelse af formelle regler. Den nye arbejdsmiljøreform sikrer jo, at virksomheder, som ikke har udarbejdet en APV, hvis de også har fejl og mangler i det faktiske arbejdsmiljø, inden for en periode på 1 eller 2 år tvinges til at bringe det i orden og tvinges til at arbejde seriøst med arbejdsmiljøproblemerne.

Jo, må jeg sige til Bjarne Laustsen, det er rigtigt, at vores opfattelser skiller på de her punkter. Jeg synes ikke, at man skal møde folk og virksomheder med bøder, gebyrer, skatter og afgifter på arbejdsmiljøet, men vi skal sikre, at de ude på virksomhederne arbejder seriøst og alvorligt med det.

Jo, det er derude, det rykker, og selvfølgelig skal vi også have et Arbejdstilsyn, men vi skal også have, at parterne på arbejdsmarkedet arbejder med på løsningen af de her spørgsmål. Bøder, gebyrer og den slags ting tror jeg ikke fremmer arbejdsmiljøet.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Bjarne Laustsen, og så vil jeg gerne bede tælleren om at holde øje med den røde lampe foran. Når den lyser, holder man.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Det var ikke, fordi jeg er farveblind, hr. formand, men jeg var ikke lige opmærksom på det. Jeg kiggede mest på ministeren – undskyld.

Kan ministeren ikke bekræfte, at i den korte periode, hvor de der administrative bøder var indført af den tidligere regering, virkede de efter hensigten. De virkede rent faktisk, som de skulle, de var præventive, for det, man kunne se, var, at en hel masse virksomheder, der havde dårlig samvittighed, skyndte sig at få oprettet APV, sikkerhedsorganisationer osv., nøjagtig som der står i lovgivningen de skal. Her kunne man jo så benytte en virksomhed, der gjorde noget godt, i stedet for at straffe den.

Men jeg mangler altså bare lige også at få at vide, om det er ligegyldigt for ministeren, når det drejer sig om de helt klare ting som at oprette en sikkerhedsorganisation og APV. Er det bare noget papirarbejde, som man ikke behøver tage hensyn til? Er det ligegyldigt, om de over-

holder det eller ej, selv om det er med til som første punkt at dokumentere, at der rent faktisk er gjort noget ved arbejdsmiljøet?

Så skal jeg lige til sidst spørge, om ikke ministeren kan bekræfte, at de job, der er udpeget som de farligste, det siger ministeren i hvert fald i anden sammenhæng, rent faktisk er de farligste. Det er ikke nogen, der bare er udpeget ved festselige lejligheder.

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg besluttede at ændre reglerne om administrative bøder, fordi jeg ikke fandt det rimeligt at give bøder for overtrædelser af de formelle arbejdsmiljøregler. Overholdelse af de formelle regler er ikke i sig selv nogen garanti for, at arbejdsmiljøet er i orden. For mig at se er det langt vigtigere at fokusere på det faktiske arbejdsmiljø.

Hvis man overtræder regler, der udsætter ansattes liv og lemmer for risiko, så skal der falde bøde med det samme. Administrative bødeforlæg er derfor bevaret på de områder, hvor overholdelsen af reglerne har en væsentlig og direkte betydning for arbejdsmiljøet.

Hvis virksomheder tidligere har modtaget et påbud for overtrædelse af en formel regel, og påbuddet ikke er blevet efterkommet, så kan der afgives administrativt bødeforlæg. Manglende APV kan stadig blive mødt med påbud og politianmeldelse og dermed give anledning til bøde, hvis der samtidig konstateres egentlige arbejdsmiljøproblemer på virksomheden.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er jo sjovt at høre ministeren tale om, at man ikke skal bruge bøder, gebyrer osv., når man gerne vil ændre folks adfærd, når ministeren nu repræsenterer en regering, der i den grad bruger bøder og kontrol, som virkelig har strammet straffene og nu vil indføre bøder, hvis folk vælger at have en klump hash i lommen i stedet for at have en flaske vin med til fest osv. Det er lidt svært at få det til at hænge sammen, at over for borgerne bruger man bøder og kontrol i stærkt stigende omfang, men virksomheder, der ikke sørger for at have et ordentligt arbejdsmiljø, mener man bare skal have vejledning, ligesom virksomheder, der ikke betaler skat, også bare skal have vejledning.

Det hænger sikkert sammen set fra ministerens side, men jeg må indrømme, at det er en noget anden holdning end den, vi har, at man ikke skal gøre noget over for virksomheder og dem, der har ressourcerne, men kun over for dem, der er nederst i samfundet.

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Nu var fru Line Barfods indlæg jo mere en konstatering.

Jeg kan konstatere, at Enhedslistens politik adskiller sig væsentligt fra regeringens politik, og at vores syn på borgerne er anderledes. Vi ønsker ikke bare at stikke bøder, gebyrer og skatter ud. Vi ønsker, at man arbejder seriøst og konkret med arbejdsmiljøproblemerne i virksomhederne.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Der er helt klart forskel. Regeringen stikker bøder osv. ud til borgerne og kontrollerer dem, men vil ikke gøre noget for arbejdsmiljø og over for virksomheder. Vi kan se, at den arbejdsmiljøpolitik, der blev ført under den tidligere regering, rent faktisk var begyndt at virke. Det gik i den rigtige retning med at nedbringe antallet af arbejdsskader. Det går jeg ud fra ministeren kan bekræfte.

Det undrede mig noget, at ministeren tidligere talte om, at man nu satte ind med et intensivt tilsyn. Har ministeren besluttet at få langt flere ressourcer i Arbejdstilsynet, end der var, da ministeren tiltrådte? Det, som jeg har forstået, er, at man bare genopretter i forhold til de nedskæringer, ministeren tidligere har foretaget, så derfor har jeg meget svært ved at se, hvori det intensiverede tilsyn består, må jeg sige til ministeren.

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg vil gerne sige til fru Line Barfod, at den nye arbejdsmiljøreform lægger en plan for gennemgang over 7 år af samtlige 180.000 virksomheder i landet med ansatte. Det er en helt enestående og epokegørende forbedring af arbejdsmiljøindsatsen her i landet.

I modsætning til tidligere er der nu lagt en plan for, at hver eneste virksomhed med ansatte får gennemgået arbejdsmiljøet. Er der noget at

sætte fingeren på, bliver der grebet ind, sådan at vi hele tiden bruger ressourcerne på at komme efter arbejdsmiljøsynderne og sikre, at vores ressourcer anvendes bedst muligt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til beskæftigelsesministeren. Fru Charlotte Antonsen som ordfører.

Charlotte Antonsen (V):

Jeg vil gerne starte med at slå fast, at i Venstre finder vi, at diskussionen om et godt arbejdsmiljø er en fantastisk vigtig diskussion. Det er et vigtigt emne, der er på dagsordenen i dag. Det, det drejer sig om, er jo naturligvis, at mennesker kan gå trygt på arbejde. Én arbejdsulykke, én arbejdsskade er en ulykke eller en skade for meget.

Det er vigtigt, at man kan være tryk på sin virksomhed. Dermed får virksomhederne også de bedste muligheder for at bidrage til samfundets økonomi. Jeg vil godt starte med disse overordnede betragtninger, selv om det måske så godt kan være gentagelser fra tidligere debatter.

Forslagene her er, som det blev nævnt af ministeren, fire forslag fra oppositionen, S, SF og Enhedslisten. Hvis man bladrer lidt tilbage i arkiverne, kan man se, at det er genfremsættelser fra maj måned sidste år. De kom frem så sent, at vi ikke nåede at få en første behandling, og derfor kan jeg for så vidt godt forstå, at man ønsker en behandling nu, for forslagene har jo altså ikke været behandlet i salen før.

Det, jeg i stedet for vil hæfte mig ved med dato, er, at det faktisk var lige omkring det tidspunkt, hvor regeringen spillede ud med sin rapport om et bedre arbejdsmiljø. Så man kan sige, at det i hvert fald ser ud til, at Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten lige fra starten måske har ønsket at gå deres egne veje i stedet for at komme med ind på banen og forsøge sammen med regeringen at lave nogle fornuftige løsninger på arbejdsmiljøområdet.

Det vil jeg gerne beklage. Vi havde gerne set, at især Socialdemokratiet havde været med. Det er klart, at Socialdemokraterne stadig væk har en stor tilknytning til fagbevægelsen, og arbejdsmiljø er for os at se et spørgsmål, der først og fremmest bør løses ude på den enkelte virksomhed mellem virksomheden og medarbejderne.

Men som også den efterfølgende aftale viste, ønskede Socialdemokraterne at stå udenfor, og vi, det er Venstre og De Konservative, har jo altså så her for en lille måned siden indgået en ar-

bejdsmiljøaftale med Dansk Folkeparti og Det Radikale Venstre, og den er vi tilfreds med. Vi mener, at den er fremadrettet og lægger vægten de rigtige steder.

Kl. 13.10

Om det første af oppositionens forslag vil jeg sige: Man ønsker at prioritere 18 områder i stedet for de fire, som vi har valgt at prioritere højest, og de 18 områder, der lægges op til at prioritere, er jo 18 områder, som et enigt Arbejdsmiljøråd har anbefalet i 2002.

I Venstre er vi meget tilfredse med det arbejde, der gøres i Arbejdsmiljørådet, og vi lytter meget til, hvad der bliver sagt der. Men noget af det, der for os at se har været hele øvelsen på arbejdsmiljøområdet, er at prioritere indsatsen. Derfor fastholder vi, at vi gerne vil koncentrere kræfterne om de fire væsentligste områder. Men det er da klart, at alle de andre områder, der er vigtige, selvfølgelig fortsat skal prioriteres. Det er jo ikke sådan, at man siger til Arbejdstilsynet, at nu må de ikke tage sig af alle de andre arbejdsmiljøproblemer. Det skal de naturligvis fortsat. Men indsatsen skal prioriteres langt mere, end den har været før.

Vi har jo også selv lagt op til, at Arbejdstilsynet skal udbygges. 140 nye tilsynsførende, 80 mio. kr. ekstra om året er det, der ligger i forbindelse med den aftale, vi har indgået.

Vi kan ikke støtte beslutningsforslag nr. B 105 om, at Arbejdstilsynet skal prioritere 18 ting samtidig. Vi mener, at man skal fokusere mere, end der lægges op til her.

B 106 er et beslutningsforslag om en udbygning af BST. Igen er der for os behov for at prioritere. Vi mener ikke, at det i sig selv giver et bedre arbejdsmiljø, at en række flere især offentlige virksomheder tvinges til at betale til BST. Det mener vi ikke vi får et bedre arbejdsmiljø af.

Det, vi ønsker, er, at bedriftssundhedstjenesten i højere grad skal tilrettelægge sit arbejde omkring den enkelte virksomhed og dens behov, og det tror vi altså man gør bedre ved at give en mulighed for, at virksomhederne selv vælger deres rådgivere. Det er klart, at vi skal sikre, at den rådgivning, der er, er i orden, og at den lever op til nogle krav, men det skal være op til virksomhederne at vælge de rådgivere, som de finder bedst egnede.

Det tror vi også vil give et bedre BST på sigt, for det, der jo formentlig vil ske, er, at man i højere grad specialiserer sig, så nogle BST'er bliver gode til noget og andre BST'er til noget andet, fordi virksomhederne fremover frit kan vælge

mellem de forskellige typer, og det plejer at øge variationen i de udbud, der kommer.

Forslaget her er jo altså direkte i modstrid med det, vi ønsker. Det, der også ligger i vores aftale på det her område, er, at hvis virksomhederne ikke overholder arbejdsmiljøreglerne og har nogle alvorlige arbejdsmiljøproblemer, så kan man pålægge dem en rådgivning. Det er altså sådan, at det er en straf, som der blev talt om før, således at hvis en virksomhed ikke har orden i tingene, så kan man altså tvinge virksomheden til, at den nu skal tale med en rådgiver, så den får det bragt i orden. Det mener vi altså er den fornuftige måde at gøre det på frem for alle de her administrative bøder for petitesser, som overtrædes – altså papirarbejdet. Det, vi synes der er vigtigt, er liv og lemmer. Det er vigtigere end papir og skemaer.

Det tredje beslutningsforslag, B 107, handler om at oprette en sikkerhedsorganisation allerede for de helt små virksomheder med over fem og op til ni ansatte.

Der er vores forslag i stedet at screene alle danske virksomheder. Vi har faktisk en plan for, hvordan vi inden for de næste 7 år får en gennemgang af alle danske virksomheder og derefter hvert tredje år følger op og sikrer, at tingene er i orden. Det mener vi giver meget større sikkerhed for, at man på de enkelte virksomheder har taget de her spørgsmål alvorligt. Vi supplerer det så med, at en virksomhed, hvis man gennemfører nogle objektive certifikater, der også er tilpasset mindre virksomheder, får mulighed for, når det er dokumenteret, at der er orden i arbejdsmiljøet på den virksomhed, ikke at blive kigget efter i sømmene, medmindre der sker noget, som betyder, at Arbejdstilsynet føler, at det bør besøge virksomheden.

Man får altså ved at forbedre indsatsen for arbejdsmiljøet på den enkelte virksomhed mulighed for at sige, at så behøver staten, altså Arbejdstilsynet, ikke at komme her på virksomheden. Den har bragt tingene i orden; den har et certifikat; den har et bevis på, at tingene er i orden.

Kl. 13.15

Så det er så måske inden for kategorien noget for noget, som vi hørte den socialdemokratiske ordfører var så optaget af før. Men vi ønsker, at virksomheder, som selv gør en indsats, bliver belønnet, frem for kun at tænke i, hvornår vi kan slå andre mest muligt oven i hovedet.

Det sidste forslag, B 108, er et genopstået ønske om at indføre administrative bøder, hvis

man f.eks. ikke udfylder en arbejdspladsvurdering. Som jeg nævnte lidt tidligere, er der tale om et stykke papir, og hvis en virksomhed har glemt det eller ikke har fået det fornyet, så mener vi altså ikke, at der er grundlag for en så voldsom straf, som der var tidligere.

Man kan da altid diskutere, om det har en præventiv effekt. Jeg er sikker på, at det også vil have en præventiv effekt, hvis vi i morgen sagde, at alle mennesker, der gik over for rødt lys, fik en bøde på 50.000 kr., selvfølgelig ville det da det, men det betyder jo ikke, at det nødvendigvis står i forhold til forseelsen. Det synes vi ikke at der er tale om her. Vi synes simpelt hen, at de bøder var for store i forhold til, at en virksomhed måske havde glemt at udfylde et stykke papir. Det, der er afgørende for os, er arbejdsmiljøet, og at tingene er i orden for de enkelte mennesker.

Som jeg sagde i indledningen, mener vi i Venstre, at der er behov for nytænkning på det her område. Vi er glade for den aftale, der er indgået med De Konservative, Dansk Folkeparti og De Radikale. Vi imødeser behandlingen af aftalen her i Folketingssalen. Den kommer forhåbentlig her inden for nogle måneder. På den baggrund må vi selvfølgelig også afvise de fire forslag, for de trækker faktisk i den modsatte retning.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg forstår måske bedre, hvorfor fru Charlotte Antonsen argumenterer, som hun gør, fordi hun måske ikke deltog i regeringens forhandlinger om en arbejdsmiljøreform.

Kan fru Charlotte Antonsen ikke bekræfte, at de fire forslag rent faktisk har virket under den tidligere regering som en del af incitamentspakken, og at de fire forslag her også var fremsat, før regeringen foreslog sin arbejdsmiljøreform den 10. juni sidste år, og derfor har ligget som et grundlag for oppositionens politik?

Derfor hænger argumentationen simpelt hen ikke sammen for Venstre, og derfor vil jeg godt spørge, hvordan det kan hænge sammen, hvis det er sådan, at noget skal virke.

Jeg forstår, at det oprigtig var ærgerligt, at man ikke kunne lave en fælles aftale, men nu er det jo sådan, at Socialdemokratiet opfatter det sådan, at vi blev smidt ud. Jeg står med et brev fra beskæftigelsesministeren, og det drejer sig om BST og om, hvem man skal starte med at screene, og der står: Vi foreslår, at vi tager fat på

de farligste virksomheder først, altså BST-virksomhederne, og I ønsker at starte med de andre.

Det blev sendt til os midt under forhandlingerne, så det er bestemt ikke Socialdemokratiet, der har svigtet eller noget som helst andet, men vi blev bedt om ikke at være med i forhandlingerne mere, sådan er det korrekte forløb.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

For det første har jeg faktisk været med i forhandlingerne. Der kan godt have været et enkelt møde, som jeg ikke har deltaget i, og det har så været det møde, hvor Socialdemokraterne kom og afviste det, der er hele grundideen i regeringens udspil.

Det, der jo er tale om her, er, at vi med det forslag, vi fremlagde allerede i juni måned, lægger op til en prioriteret indsats, og når det, der ligger på bordet fra Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten, går i den modsatte retning, nemlig i retning af, at vi fortsat bare skal smøre et tyndt lag ud over det hele, er det klart, at det er to uforenelige størrelser.

Så er det rigtigt, at der selvfølgelig har været en udveksling af synspunkter, og der har været nogle møder med Socialdemokratiet, hvor det så er blevet klart, at Socialdemokraterne ikke var parat til at gå ind på vores tankegang og prøve noget nyt.

Det er jo ikke sådan, at arbejdsmiljøet under den daværende socialdemokratiske regering var fuldstændig toptonet, tværtimod var der meget, meget store problemer. Vi synes, det var kedeligt og trist, at Socialdemokraterne ikke på baggrund af de dårlige erfaringer besluttede at sige: Ja, lad os da gå med, lad os prøve noget nyt, lad os gå ind og prioritere indsatsen. Socialdemokraterne kan da prioritere på andre områder, hvorfor så ikke på det her område?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Laustsen for endnu en gang, og det er den sidste.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg skal oplyse Venstres ordfører om, at Socialdemokratiet har deltaget i to møder med regeringen om arbejdsmiljø siden den 10. juni sidste år af cirka godt og vel en times varighed. Det foregik i fuld fordragelighed. Vi har ikke afvist noget som helst. Vi har givet regeringen en række gode råd, og hvis man vil forbedre arbejds-

miljøet, så bør man lytte bl.a. til det, som Socialdemokratiet dengang sagde. Det har man valgt ikke at gøre. Til gengæld har man valgt at gøre dette.

Jeg forstår slet ikke, hvad det er, man står og bryster sig af, for da regeringen kom til, afskedigede man 137 i arbejdstilsynet, så påstår man, at man nu vil ansætte 140, det er et plus på 3, så jeg kan ikke rigtig se, hvad det er, regeringen har fået ud af det.

Kl. 13.20

Dernæst skal der til at ske det, at en lang række virksomheder inden for BST, rådgivningsfirmaerne, skal til at afskedige deres medarbejdere, fordi grundlaget for deres virksomhed forsvinder.

Det er den konkrete del, som Venstre har været med til at foreslå sammen med andre partier. Det er det, man har fået ud af det. Det er ikke det, som står på tavlen herinde i Folketinget, nemlig fire reelle forslag, der vil forbedre arbejdsmiljøet.

Det er jo heller ikke sådan, at regeringen i forhold til de 1.000 anmeldte arbejdsulykker har et succeskriterium med hensyn til at få det nedbragt. Det er åbenbart ikke det, der er målet. Målet er bare at fritage virksomhederne for BST. Det er det eneste, man opnår ved den aftale, der er lavet.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Naturligvis er målet på arbejdsmiljøområdet at reducere antallet af ulykker og skader. Hvad skulle man ellers lave det her for? Det er jo et fuldstændig meningsløst udsagn, hr. Bjarne Laustsen kommer med.

Må jeg til det andet spørgsmål sige, at hr. Bjarne Laustsen sådan set selv leverer svaret på, hvorfor det ikke kunne lade sig gøre at lave en aftale med Socialdemokratiet. Netop det sidste indlæg fra hr. Bjarne Laustsen var jo meget, meget firkantet: Vi skulle komme ind og gøre, ligesom Socialdemokraterne synes, og vi kunne bare tage forslagene fra Socialdemokratiet, og så ville man gerne være med.

Men vi har altså skiftet regering for efterhånden et par år siden, så det siger sig selv, at hvis man vil være med til at gennemføre beslutninger, er man altså også nødt til at acceptere, at regeringen har fået en anden farve, og gå ind på de overvejelser, vi har. Så er det klart, at hvis vi så skal mødes og lave et kompromis, skal vi også bøje os. Men det, vi undervejs har hørt fra

Socialdemokratiet og i særdeleshed fra hr. Bjarne Laustsen, har været en meget markant afvisning af nytænkning. Det er problemet.

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Fru Charlotte Antonsen sagde, at det skulle være op til de enkelte virksomheder selv at vælge deres rådgivere, alt efter hvad de nu synes. Men er der overhovedet, og det vil jeg gerne spørge om, nogen sikkerhed for, at den enkelte virksomhed rent faktisk vil bruge arbejdsmiljørådgivning?

Vi ved jo fra tidligere undersøgelser, at nogle af de BST-pligtige virksomheder har brugt BST, fordi de havde betalt. Forestiller fru Charlotte Antonsen sig virkelig, at man i samme omfang som tidligere vil bruge arbejdsmiljørådgivning?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg synes, det er udmærket, at fru Lene Garsdal spørger til BST. Hr. Bjarne Laustsen var også lidt inde på det. Vi mener, at i og med at BST bliver bedre, fordi BST får konkurrence, vil efterspørgslen efter at benytte BST og ikke kun betale til BST stige.

Jeg er ikke i tvivl om, at 99 pct. af de danske virksomheder er meget opsatte på at have et godt arbejdsmiljø, for et godt arbejdsmiljø hjælper også på bundlinjen, for det betyder jo også, at virksomheden får bedre råd til at koncentrere kræfterne om at producere. Så jeg tror altså ikke, at vi står over for en hel masse grumme virksomheder, som kun er ude på at genere deres medarbejdere.

Her har jeg et andet positivt syn på danske virksomheder. Man kan selvfølgelig altid finde nogle brodne kar, og det er jo det, som hele vores indsats fremover i højere grad skal rette sig imod.

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

For det første frygter jeg sådan set, at mange BST er bukket under. Hvilken sikkerhed er der for, at de her arbejdsmiljørådgivere overhovedet vil eksistere fremover? Det vil jeg godt høre.

Så vil jeg godt lige vende tilbage til de administrative bøder. Det lyder, som om det er sådan noget særlig ondt, som arbejdstilsynet kan gøre over for virksomheden, men i virkeligheden er alle arbejdsmiljølovens paragraffer jo strafsanktioneret på en eller anden måde.

Jeg vil gerne høre fru Charlotte Antonsen, om man ikke kan se, at det er problematisk, at man netop forenkler sagen, ved at man drukner det på stedet ude på arbejdspladsen. Hvis arbejdsgiver og arbejdstilsynet er enige, så ordner man det ved en bøde, i stedet for at man skal rejse sagerne over for politi og retsvæsen og lave en hel masse administrativt besvær.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Nu er vi jo normalt glade for vores retssamfund, og et retssamfund sikrer altså netop imod, at man får en bøde, som er uberettiget, og det er da en af grundene til, at vi er bekymret for administrative bøder. Som fru Garsdal godt ved, fastholder vi det jo, når det drejer sig om liv og lemmer, så det er især på de områder, hvor forseelsen er meget lille, hvor vi ikke synes at de store bødestørrelser står i forhold til forseelsen.

Til det med, om BST vil bukke under: Jamen det er jo sådan set op til BST selv. Jeg tror ikke på, at de bukker under. Allerede i dag er BST jo langt mere fremme, end hvad der måtte dukke op af nye rådgivere inden for arbejdsmiljø, fordi BST jo for et par år siden blev kvalitetsgodkendt.

Kl. 13.25

Det vil sige, at de allerede er fit for fight. De er allerede nu i stand til at gå ud og blive virksomhedernes rådgivere. De er foran andre rådgivere i det kapløb, som vil komme. Så det bekymrer ikke mig. Jeg er sikker på, at vi vil se nogle bedre BST'er og fastholdte medarbejdere.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til fru Charlotte Antonsen. Der er ikke flere korte bemærkninger. Hr. Bent Bøgsted som ordfører.

Charlotte Antonsen (V):

Det var dejligt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Sådan kan det slutte lige pludselig, uden at man aner det.

Bent Bøgsted (DF):

Her står vi så med fire forslag, og det er uændrede genfremsættelser fra sidste år. Dog kan vi se, at Det Radikale Venstre ikke er medforlagsstilleren den her gang. Det var de sidste gang.

Vi fik aldrig behandlet forslagene dengang, og nu kan jeg så med tilfredshed se, at Det Radikale Venstre har været med til at forhandle den

nye arbejdsmiljøreform igennem. Det er da en fornuftig vending. De Radikale har jo været klar til at se det i et nyt perspektiv modsat resten af partierne, og det er noget, vi ser på med tilfredshed.

Vi finder i Dansk Folkeparti, at det er misvisende, at vi skal tage stilling til de her fire beslutningsforslag, som vi ikke på nogen måde ville kunne få indflydelse på, men kun blive præsenteret for, og så kan man jo bare sige ja til dem. Det gør vi nu ikke.

Jeg kan godt huske sidste gang, de var fremsat, at hr. Bjarne Laustsen sagde: Så kom da og se på dem, så kan I være med til det her. Men der blev jo ikke på noget tidspunkt lukket op for, at vi kunne have fået indflydelse på dem, få vores holdninger igennem. Det var der ikke tegn på, og så er det jo svært at sige, at vi vil være med til nogle forhandlinger.

Det er den samme vinkel, som hr. Bjarne Laustsen havde over for ministeren. Det er låst fast dér; det er det, det er. Men hvis man vil have indflydelse, må man give noget for at få noget. Det er det, vi har indset, og det gør vi så.

B 105 skal sikre, at der er et ordentligt tilsyn med virksomhedernes arbejdsmiljø. Det er netop det, der sker i den nye arbejdsmiljøreform, hvilket gør B 105 overflødig, netop fordi indholdet i B 105 i store træk jo blev gennemført i arbejdsmiljøreformen, som vi er færdige med at lave. Vi skal selvfølgelig have rettet nogle småting i den, men det er det generelle ved sådan nogle forlig, at der er mange småting, der skal rettes hen ad vejen.

B 106 går ud på en udbygning af BST og vil sikre en bedre rådgivning. Derudover skal der ses på sygefravær. I den forbindelse er det rigtigt, at i arbejdsmiljøreformen udbyggede vi ikke BST.

Jeg har flere gange sagt, at der er BST'er, der må lukkes eller sammenlægges. Men jeg tror også på, at BST har en fremtid i forbindelse med den nye arbejdsmiljøreform, og vi ser allerede nu, at langt de fleste BST'er er i gang med en sammenlægning. De er i gang med at omdanne deres struktur, tilpasse sig det nye system, og der er en positiv tro i BST'erne på, at de nok skal klare sige. Det er i hvert fald det, BST selv siger. De forventer faktisk, at de får en hel del at lave, fordi de har den opfattelse, at de sagtens kan konkurrere i forhold til andre rådgivere, der kan byde ind på markedet.

Med den gennemgang af virksomhederne, som sker de næste 7 år, hvor alle dårlige virk-

somheder bliver pålagt rådgivning og ikke som i BST-ordningen kun er pålagt at betale til BST, vil der ske et kæmpe skridt frem for arbejdsmiljøet her i landet.

Kl. 13.30

Samtidig kobles sygefraværet sammen med APV, og på den måde vil arbejderne få en meget stor indflydelse på deres eget arbejdsmiljø i modsætning til den indflydelse, de har nu. Så i den nye arbejdsmiljøreform går vi ind og giver medarbejderne meget større indflydelse på deres eget arbejdsmiljø, end de havde i det system, som vi udskifter med den nye arbejdsmiljøreform. Og det kan man da kun se som et positivt træk.

Vi går faktisk ud og styrker sikkerhedsrepræsentantens og medarbejderrepræsentantens indflydelse på det forebyggende arbejde ude i virksomhederne. Med de tiltag betyder det også, at vi er meget længere fremme, end forslagsstillerne til de her fire beslutningsforslag er, i forbindelse med at forbedre arbejdsmiljøet.

B 107 går så ud på at genindføre sikkerhedsrepræsentanten i virksomheder med fem til ti ansatte. Det afskaffede vi i 2002 med den nye arbejdsmiljøreform. Der skal alle virksomheder screenes, og i den forbindelse vil medarbejderne jo blive inddraget også for virksomheder med under 10 ansatte.

Så vi ser ikke noget problem i, at der ikke er en sikkerhedsrepræsentant i en virksomhed med fem til ti ansatte. De ansatte skal nok få indflydelse, for der skal være kontakt til medarbejderne, når der screenes i en virksomhed.

Det er jo sådan, at medarbejderne altid kan kontakte Arbejdstilsynet, når der opstår problemer, og det er jo faktisk, uanset hvilken situation der opstår. Derfor ser jeg heller ikke store problemer med, at der ikke er en sikkerhedsrepræsentant i en virksomhed med f.eks. seks ansatte. Min erfaring siger, at her er problemet snarere, at det kan være praktisk taget umuligt at finde en, der vil påtage sig opgaverne med at være sikkerhedsrepræsentant.

Det eneste tilfælde skulle da være, hvis der nu er en god socialdemokrat derude, for Socialdemokraterne og fagbevægelsen rejser jo land og rige rundt og siger: Nu skal I sørge for at blive tillidsmænd eller sikkerhedsrepræsentanter, for så er I sikre i jeres arbejde. Og der vil der så altid kunne findes nogen, det er da rigtigt nok.

Men det skulle ikke ret gerne være det, der er grundlaget for, at der er en, der er sikkerhedsrepræsentant. Det skulle gerne være det, at det er

en, der interesserer sig for arbejdsmiljøet derude, og det kan man godt gøre, selv om man ikke lige nøjagtig er valgt som sikkerhedsrepræsentant.

Vores hensigt med den her nye arbejdsmiljøreform er, at alle ude på virksomhederne skal interessere sig for arbejdsmiljøet, og det gælder både virksomhedens ledelse, mellemledere og arbejderne. Alle skal være sammen om at forbedre miljøet, ellers kan vi lave nok så mange tiltag, vi får ikke bedre miljø, hvis ikke der er interesse ude på virksomhederne for at forbedre det. Så kan vi komme med nok så mange rådgivninger og vejledninger.

I det system, som nu skal afløses, med BST, er det netop sådan, at firmaerne kan sige: Vi betaler til BST, men der er ingen pligt til, at vi skal bruge rådgivningen.

I det nye system bliver det sådan, at når Arbejdstilsynet har sagt, at de skal have rådgivning, jamen så skal de have rådgivning, så kan de ikke slippe for rådgivning. Uanset hvor mange kroner de betaler, så kan de ikke slippe for at få den rådgivning, og det vil sige, at de ikke kan slippe for at få bedre arbejdsmiljø. Det er det, der sker med den nye arbejdsmiljøreform. Det var det, der ikke skete med det eksisterende, og det er det, der er grunden til, at vi går ind og ændrer på det.

Og som sagt tidligere: BST'erne har ikke selv den store frygt for, at de bliver arbejdsløse. Der er stadig væk mange virksomheder, der vil blive pålagt rådgivning, der er stadig væk mange virksomheder, der kan se det fornuftige i at bruge en BST'er.

Med hensyn til fru Lene Garsdals frygt for, at BST'erne skal forsvinde, så deler BST'erne ikke selv den frygt. De ser positivt på det, og det tror jeg også vi alle sammen skal gøre her i stedet for at slås om, hvilket system der nu er bedst.

Man skal se fremad, og vi skal være fremadrettede. Vi skal lade være med at have et sortsyn på nyt. Det er vi i Dansk Folkeparti somme tider blevet kritiseret for at vi har, men vi vil godt se fremad, og det er det, vi gør her. Vi tror på, at det her er den fornuftige løsning.

B 106 går så ud på indførelsen af administrative bøder. Det er Dansk Folkepartis opfattelse, at vi vil nå længere med en varig forbedring af arbejdsmiljøet end ved at tvinge virksomhederne til at forbedre arbejdsmiljøet gennem tvungen rådgivning, når der er problemer.

Dansk Folkeparti kan ikke støtte de her fire forslag.

Kl. 13.35

(Kort bemærkning):

Bjarne Laustsen (S):

Jeg er glad for, at hr. Bent Bøgsted bekræfter, at arbejdsskadeloven faktisk ikke var så tosset endda. Den byggede også på den tidligere regerings forslag, så det kan vi kun kvittere for.

Der er to andre ting, jeg godt lige vil tage fat i. Den ene er, at det ifølge hr. Bent Bøgsteds udtalelse omkring det var vanskeligt at få sikkerhedsrepræsentanter. Kan hr. Bent Bøgsted ikke bekræfte, at SiD har oplyst, at dengang, reglen blev sat ned til fem ansatte, fik SiD 1.500 nye sikkerhedsrepræsentanter? Det bekræfter jo ikke ligefrem hr. Bent Bøgsteds udsagn om, at det skulle være besværligt.

Når det så drejer sig omkring BST, hvad er der så egentlig galt ved, at man indfører BST, f.eks. når det drejer sig om rengøringsarbejde? Hr. Bent Bøgsted kan vel også bekræfte, at vi har haft besøg af Kvindeligt Arbejderforbund, som har udtalt sig omkring de arbejdsmiljøproblemer, der er dér, ligeledes på transportområdet, ligeledes på daginstitutionsområdet, hvor der trænger til at blive gjort noget. Hvorfor kunne man ikke tage og starte med at screene dem eller indføre en BST-ordning for dem, hvor der klart og tydeligt er dokumenteret arbejdsmiljøproblemer?

(Kort bemærkning):

Bent Bøgsted (DF):

Ja, jeg kan godt huske, dengang de her 1.500 sikkerhedsfolk kom ind, da vi havde problemer ude på virksomhederne. Det var faktisk tvang, at der skulle findes én, koste hvad det ville. Der skulle være en, der meldte sig som sikkerhedsrepræsentant. Det kan jeg godt huske derude, hvor jeg arbejdede. Vi skulle simpelt hen finde en, selv om der ikke var nogen, der ønskede at være det. Så kort er det. Og det har været gældende mange steder.

Selvfølgelig har der været nogle steder, hvor der var nogle, der gerne ville være det. Helt sikkert.

Så er der de her områder, som hr. Bjarne Laustsen nævnte. Det er jo sådan, at vi starter med de BST-pligtige, men derudover starter vi også med de her 20.000 virksomheder, der er belastede, og der går de her jo ind under, så de er med fra starten i arbejdsmiljøreformen. De er med lige fra starten. Vi ser på dem med det samme. Selvfølgelig kan vi ikke se på dem på en uge eller på en måned, for der er mange virksomheder, men de er med fra starten.

(Kort bemærkning):

Bjarne Laustsen (S):

Jeg vil gerne spørge hr. Bent Bøgsted, om ikke han kan bekræfte, at da beskæftigelsesministeren fremlagde udspil til arbejdsmiljøreform den 10. juni 2003, var afslutningsbemærkningen, at nu ville han forhandle det her sammen med alle Folketingets partier, og om så ikke hr. Bent Bøgsted kan forstå, at det er underligt, at f.eks. hverken SF eller Enhedslisten var inviteret til møder. Socialdemokratiet har som sagt være inviteret til to møder af en times varighed – ganske udmærkede møder, det er ikke noget med det. Men hvorfor har Dansk Folkeparti ikke været med til at kræve reelle forhandlinger i Folketinget? Hvorfor har man afvist det ønske? For vi har jo ikke siddet over for hinanden og afprøvet vores argumenter.

Jeg vil gerne spørge hr. Bent Bøgsted: Hvad er der egentlig galt med det forløb, som arbejdsskadeforhandlingerne havde, hvor ministeren indkaldte alle Folketingets partier, og der kom noget konstruktivt ud af det: Et lovforslag, der stort set fik alle i Folketinget med? Hvad var der galt med det forløb, siden man ikke valgte det samme, når det drejer sig om arbejdsmiljøreformen?

(Kort bemærkning):

Bent Bøgsted (DF):

Jamen jeg har da ikke ministerens kalender, så jeg kan da ikke se, hvor mange partier der har været indkaldt til møde. Det må være ministeren, der svarer på det spørgsmål. Det kan jeg af gode grunde ikke sige noget om.

Jeg ved bare, at hr. Bjarne Laustsen over for Dansk Folkeparti ikke sådan ligefrem gav udtryk for den lyst til at skulle have indflydelse på BST-systemet, som hr. Bjarne Laustsen har i de forslag her. Og hvad der er sket under de forhandlinger med ministeren, hvor Socialdemokratiet har været med, kan jeg af gode grunde ikke sige noget om, for jeg har ikke været med til de forhandlinger, det vil jeg ærligt indrømme, så derfor kan jeg ikke sige noget om det.

Så blev der henvist til arbejdsskadeloven. Jamen vi fik en god arbejdsskadelov. Den havde Dansk Folkeparti maksimal indflydelse på, og det er faktisk blevet verdens bedste arbejdsskadelov. Og jeg tror på, at det her bliver verdens bedste arbejdsmiljølov, så det kommer til at hænge sammen.

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Jeg vil gerne stille spørgsmål til det, som hr. Bent Bøgsted sagde om de små virksomheder med fem til ti ansatte.

Hr. Bent Bøgsted sagde, at de jo alle sammen får en screening, og så får de jo pålæg om både rådgivning og alt muligt andet.

Kl. 13.40

Men er det, som er en af pointerne ved at have en sikkerhedsrepræsentant på de små virksomheder, ikke, at man får en viden om arbejdsmiljø via den arbejdsmiljøuddannelse, sådan at man måske, når man har den viden, kunne løse problemerne selv i stedet for at vente, til der kom nogen og gav én bøder, eller hvad ved jeg?

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jeg kan kun give fru Lene Garsdal ret i, at det da er vigtigt at have noget viden om arbejdsmiljø, helt sikkert. Men hvis det endelig skal være, står det jo ikke skrevet nogen steder, at virksomheder med fem til ti ansatte ikke må vælge en sikkerhedsrepræsentant. Firmaet kan da bare sige, at de vil have en sikkerhedsrepræsentant, og så er det helt fint. Jeg tror da ikke, at ministeren vil modsætte sig, hvis der er en virksomhed, der kommer og siger: Vi vil gerne have en sikkerhedsrepræsentant, vi har kun seks ansatte eller syv ansatte. Det tror jeg da ikke ministeren vil modsætte sig.

Det, vi har lavet, er jo, at det har været tvunget, at der skulle være en, fordi der var besvær med at få nogen. For tænk på de her små virksomheder, hvor der måske er seks ansatte, som arbejder seks forskellige steder og som måske dårligt nok ser hinanden hver dag. Det giver et problem. Og medarbejderen har altid den sidste indflydelse på sit eget arbejdsmiljø. Det skal vi huske, og det har de sammen med virksomhedens ejere.

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Ja, det er om BST-pligten. Jeg synes, jeg hørte hr. Bent Bøgsted sige, at det var, og nu citerer jeg, så vidt jeg kan huske det ordret, et »kæmpe fremskridt«, når det nu bliver op til Arbejdstilsynet at pålægge rådgivningspligt. Så synes jeg på en eller anden måde, at det jo lige præcis er det, der ligger i vores forslag. Vi synes, at alle skal have pligt til at være omfattet af BST. Så jeg kan ikke helt se det logiske i det, hr. Bent Bøgsted siger.

Det andet er, at jeg næsten synes, jeg hørte hr. Bent Bøgsted tale på alle bedriftssundhedstjenesters vegne ved at sige, at de selv er glade for det, og at der ingen frygt er for, at de bliver nedlagt. Det vil jeg gerne have en eller anden dokumentation for.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jamen man kan sige så meget. Nu må jeg ærligt og redeligt indrømme, at jeg har glemt det første spørgsmål, men det sidste om BST'erne har vi hørt fra BST'erne selv, når vi har snakket med dem. Jeg har haft møde med Anders Kabel. Det, vi har hørt i tv, når BST'erne har været fremme, er, at de jo netop har sagt, at de nok skal klare sig. De ser positivt på det, de er i gang med at omstille sig. De ved, at de har den kapacitet, der skal til, der er eftertragtet hos firmaerne, der har brug for rådgivning. De tror på, at de nok kan klare sig i konkurrencen med andre rådgivere, og derfor tror de heller ikke på, at de bliver nedlagt.

Det kan da godt være, der er en enkelt BST'er rundtomkring, der måske ikke kan klare sig, men det er dér, hvor jeg har sagt, at de så må lægges sammen med andre.

Og nu er tiden udløbet, så jeg når ikke det sidste.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til hr. Bent Bøgsted. Og så er det fru Charlotte Dyremose som ordfører.

Charlotte Dyremose (KF):

Der er vel ikke nogen, der kan være i tvivl om, at det at have et godt arbejdsmiljø er utrolig vigtigt. Det er vigtigt for den enkelte ansatte at leve under fornuftige vilkår hver eneste dag på sin arbejdsplads. Det er også vigtigt for virksomheden, at de, der arbejder på virksomheden, er glade, at det fungerer, at de ikke bliver udsat for ulykker. Og det betyder selvfølgelig, at virksomheden fungerer bedre, når arbejdsliv og arbejdsforholdene er gode.

Dermed er det naturligvis også vigtigt for samfundet, for det er en væsentlig belastning, naturligvis, hvis folk bliver syge, og hvis virksomhederne ikke fungerer.

Derfor har vi under denne her regering valgt at føre en målrettet politik og forsøge at forbedre arbejdsmiljøet, at få antallet af arbejdsulykker ned. Virksomhederne skal tilskyndes til et godt arbejdsmiljø, ikke bare på papiret, men i virke-

ligheden. Og det er nok her, de store forskelle kommer frem.

Mængden af papirer og bureaukrati fører modvilje med sig. I stedet skal vi have sikkerhed for, at reglerne overholdes, og vi skal sikre lysten til at overholde reglerne, samarbejdet mellem virksomheden og dens ansatte, lysten til at sørge for, at tingene fungerer i dagligdagen hver eneste dag, hver eneste time.

Kl. 13.45

De fire beslutningsforslag, som her er fremlagt fra venstrefløjens side, mener vi i Det Konservative Folkeparti vil være et væsentligt tilbageskridt for den udvikling, som vi heldigvis har kunnet se i løbet af de sidste par år. Situationen var jo den for et par år siden, at hvis man omtalte arbejdsmiljø for en selvstændig erhvervsdrivende, kunne man se nakkehårene rejse sig. Og hvorfor kunne man det? Ja, det var jo ikke modvilje mod at have et godt arbejdsmiljø, det ved vi alle sammen også er til gavn for den enkelte virksomhed, men det var frygten for den mængde af bureaukrati, mystiske afgifter og tilskud, junglen af papirer, som den tidligere regering havde smidt ned over arbejdsmiljøområdet. Og de fire forslag her går tilbage i den retning.

Man vil øge antallet af tilsyn. Det er jeg sådan set ganske enig i, og det er også derfor, det er en del af den arbejdsmiljøreform, som vi fra konservativ side er utrolig glade for at have fået igennem. Vi vil faktisk besøge næsten dobbelt så mange virksomheder om året, som der er lagt op til i det første forslag. Samtidig mener vi, det er væsentligt at prioritere indsatsen, så vi sørger for, at vi nu får en aktiv indsats for at slå ned der, hvor det står allerværst til.

Så er der den gamle travet med bedriftssundhedstjenesten, hvor man skal tvinges ind i de stive systemer. Man skal ikke bare tvinges til at betale til en rådgivning, som man ikke behøver at bruge, man skal også tvinges til at betale til en ganske bestemt rådgivning.

Her er altså en pligt til at betale – en god, gammeldags socialdemokratisk tankegang – men hvorfor ikke en pligt til at benytte det? Det er det, vi har lagt op til med den arbejdsmiljøreform, som vi Konservative nu er en del af. Her tvinger vi ikke nogen til at betale, for det hjælper jo ikke; det er jo bare på papiret. Her tvinger vi virksomhederne til at modtage rådgivningen, få den vejledning, der skal til for at løse de problemer, der måtte være på den enkelte virksomhed.

På den måde får man altså pligten til at bruge, men man får også muligheden for selv at

vælge: Hvor kan vi bedst søge vores rådgivning? Er der problemer på virksomheden, så er man tvunget til at søge rådgivningen og så finde ud af, hvor man helst vil have den. Er der ingen problemer, så står det nu virksomheden frit for, hvordan man vil sikre det gode arbejdsmiljø, om man vil ansætte en medarbejder til at tage sig af arbejdsmiljøet, eller om man vil søge rådgivning. Og hvor man vil søge det, ja, det står virksomheden frit for, så længe arbejdsmiljøet er i orden.

Så er der endnu en gang denne her med sikkerhedsrepræsentanten. Venstrefløjens vil sætte stive regler op selv for de små virksomheder, men virkeligheden er jo den, at på en lille virksomhed er dialogen lettere. Der er ikke så mange medarbejdere, og det er nemmere at få talt sammen. Man kan gøre det på den måde, som man selv føler er bedst, på den måde, der passer til den enkelte virksomhed. Man kan oprette en stilling til en sikkerhedsrepræsentant, hvis det er det, man ønsker, eller man kan søge råd og vejledning fra en virksomhed, en BST, hvis det er det, man mener der bedst kan hjælpe på den enkelte virksomhed.

Men det vigtige her er altså, at man gør det sådan, som det passer bedst til de realiteter, der er på den enkelte virksomhed.

Så er der de administrative bøder. Det er jo også en gammel diskussion, som vi har haft før, da vi ændrede reglerne. Der er spørgsmålet igen: Er det, der er vigtigt, papirerne, eller er det, der er vigtigt, hvad der rent faktisk sker – om arbejdsmiljøet er i orden, om der sker ulykker på den enkelte virksomhed?

For os i Det Konservative Folkeparti er det, det er vigtigt at slå ned på, naturligvis der, hvor arbejdsulykkerne sker; der, hvor arbejdsmiljøet ikke er i orden. Uanset om det er en farlig maskine, der ikke er skærmet af, eller om det er chikane eller mobning, så er det vigtigt for os, at vi får bugt med problemet, så mennesker ikke bliver udsat for et dårligt arbejdsmiljø. Det er langt vigtigere, end om man kan stille op på geled og følge venstrefløjens stive systemer. Det her handler om mennesker, og derfor må indsatsen gå på den faktiske risiko.

Er der reelle problemer, ja, så skal der slås hårdt ned. Er der ingen problemer, jamen så får virksomheden lov til at slippe. Det er hele princippet i den arbejdsmiljøreform, som vi nu er blevet enige med en række partier om, og som vi er utrolig glade for, og som vi mener – i modsæt-

ning til de fire forslag, vi behandler her – er et stort skridt fremad for arbejdsmiljøpolitikken.

Kl. 13.50

Vi vil nu gennemføre screening og dermed sikre, at det ikke bare bliver de brancher, som man beslutter sig for er de farligste, der får påbud om at betale for rådgivningen, nej, vi vil sørge for, at det er de enkeltvirksomheder, dér, hvor problemerne er, der skal have rådgivning, og at de så bliver tvunget til at få rådgivningen.

Vi har sikret et stort antal partsaftaler. Det er jo altså nu engang det bedste tjek på det gode arbejdsmiljø, for uanset at vi nu får lavet en screening, uanset at der kommer flere tilsynsførende i arbejdstilsynet, uanset hvor meget myndighederne tjekker den enkelte virksomhed, så er virkeligheden jo den, at det kun er ude på den enkelte virksomhed i dagligdagen, at man bedst kan tjekke, om arbejdsmiljøet er i orden, at man bedst kan sikre sig, at der ikke sker uheldsmæssigheder. Derfor er det så utrolig vigtigt at have parterne inde. På den måde binder man jo både arbejdsgiver og lønmodtager til at sikre sig, at tingene er i orden.

Så det korte af det lange er, at den reform, vi er med i, i modsætning til de fire forslag, vi her behandler, vil styrke indsatsen, den vil have fokus på den enkelte virksomhed og ikke på alle over en kam. Ressourcerne skal bruges der, hvor problemerne er, der skal slås ned på de reelle problemer. Arbejdsmiljøet er sat i centrum, og virksomhederne får større mulighed for at vælge, hvordan de løser problemerne, så længe de løser problemerne.

Der bliver altså bedre tilpasningsmulighed og dermed mindre modvilje og et bedre arbejdsmiljø for alle. Derfor kan Det Konservative Folkeparti ikke støtte disse fire forslag, som vi betragter som væsentlige tilbageskridt for arbejdsmiljøpolitikken.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg vil gerne spørge fru Charlotte Dyremose, hvad der er vigtigst for De Konservative, om det er vigtigst at få afskaffet BST-pligten eller at gøre noget reelt ved arbejdsmiljøet.

Vi ved, at der er 1.000 anmeldte arbejdsulykker hver eneste uge i Danmark. Det er et meget højt tal, og jeg går ud fra, at De Konservative synes, det skal bringes ned. Den aftale, som bl.a. De Konservative har lavet sammen med regeringen, siger ikke noget om, hvad det skal bringes ned til. Hvad er succeskriteriet for den aftale,

som regeringen har indgået? Skal det fortsætte uændret, eller hvad er målet med den nye aftale?

Vi kunne jo se, at den tidligere regerings politik virkede, for der var et fald i ulykkerne. Hvad er måltallet for regeringen? Der står ikke noget om det nogen steder. Svaret blæser i vinden, indtil vi får det.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg kan sige meget klart, at vores mål med den her arbejdsmiljøreform – og det er jo egentlig et lidt morsomt spørgsmål – naturligvis er at nedbringe antallet af arbejdsulykker, det er at forbedre arbejdsmiljøet på den enkelte virksomhed.

Det er jo noget, som ikke nødvendigvis sådan kan måles. Hvis f.eks. graden af mobning bliver mindre på virksomheden, så er der jo nogle, der får det bedre, men det kan ikke måles. Gudske lov er det jo ikke en situation, hvor der er nogle, der dør, eller nogle, der mister arme og ben; det kan måles, hvor mange der mister arme og ben.

Derfor handler det her om generelt at nedbringe ulykkerne og så specifikt at fokusere der, hvor der er dødsulykker eller de rigtig alvorlige ulykker.

Det vigtige for os med hensyn til BST er at sikre viljen til at arbejde for det mål, som vi har sat os. Det er derfor, vi siger, at vi gerne vil sikre os, at det er de virksomheder, der rent faktisk har problemerne, der nu får rådgivning, og at de så er tvunget til at tage den rådgivning, frem for at man bare over en bred kam siger, at nogle virksomheder skal være under en BST-forpligtelse, uanset hvordan det går i virksomheden.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg prøver igen.

Det går åbenbart bare ud på at afskaffe BST. Man er reelt ikke interesseret i at gøre noget reelt ved arbejdsmiljøet; det er det, jeg så kan forstå. Men hvad forventer De Konservative vil være resultatet af den aftale, man har indgået? Når man nu ikke kan støtte de her forslag, som man ved virker, hvad er det så, man mener? Hvor er incitamentet til det, fru Charlotte Dyremose står og taler om, nemlig at virksomheden skulle gøre en indsats? Hvor er det henne ude på den enkelte arbejdsplads, efter at man har afskaffet tilskuddet til certificering osv.? Hvor skulle man egentlig gøre noget henne?

Regeringen gør det, at de sender de signaler om, at nu kommer vi og besøger de der virksomheder inden for rengøring og transport og daginstitutioner om 5, 6, 7 år, for det, der er vigtigst først, er at afskaffe BST-pligten, og derfor besøger vi de virksomheder først, men ikke de andre. Dem, der har udtalte arbejdsmiljøproblemer, venter man med til sidst.

Så jeg synes, at det, Det Konservative Folkeparti står for, virker meget hullt.

Kl. 13.55

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Det er jo ganske klart, hvorfor vi primært starter med dem, der er underlagt BST, det er jo, fordi der er lavet en prioriteret rækkefølge. Man er startet med at trække de virksomheder ind under BST, som man vurderede generelt nok var dem, der var flest farlige situationer på. Så er det vel meget naturligt, når vi nu skal starte et eller andet sted, at vi så også starter i de brancher, hvor der har været store problemer, og at vi så sørger for at få skilt fårene fra bukkene i de brancher, inden vi går videre til andre brancher.

Med hensyn til det her med certificeringen og at det nu skulle være lykken, vil jeg sige, at jeg godt kan huske den der med, at man blev pålagt en afgift, og hvis man så gjorde en hel masse ting og udfyldte en masse papirer og sørgede for en hel masse ting, så fik man et tilskud til at dække sin afgift. Det er sådan god, gammeldags socialdemokratisk politik, ikke? Tilskud og afgift. Vi har vist diskuteret det før, om der overhovedet ikke var nogen, der læste bemærkningerne og opdagede, hvor tåbeligt det var.

Men en anden ting er jo så, at ud over at vi nu sørger for, at de her virksomheder rent faktisk skal have rådgivning, hvis der er et problem, så går vi jo også målrettet efter netop de virksomheder, hvor problemerne er størst. Som jeg bl.a. sagde, prioriterer vi dem, der er inde under BST, og andre, der har de farlige områder, så derfor gør vi netop med det her en kæmpe indsats og prøver på at nytænke det her område, fordi der længe har været store problemer.

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Jeg vil gerne vende tilbage til de formelle administrative bøder. Jeg kan forstå på fru Charlotte Dyremose, at det bare er papir, mens bøderne for de materielle ting, f.eks. maskinbeskyttelse

og sådan noget, er noget med arme og ben, man mister osv.

Så er det bare, jeg vil spørge: Er det ikke sådan, at f.eks. den formelle sikkerhedsorganisation, det at have en sikkerhedsorganisation, det at have en arbejdspladsvurdering, jo netop er forebyggende instanser på virksomheden, som skal sikre, at maskinerne er afskærmet osv. osv., så man undgår ulykkerne? Derfor: Er det ikke sådan, at man nedprioriterer det forebyggende arbejde ved at sige, at der ikke skal kunne gives administrative bøder til det i forhold til de materielle ting?

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jamen situationen er jo netop den, at er arbejdspladsvurderingen ikke i orden, samtidig med at der f.eks. er nogle maskiner, der ikke er afskærmet korrekt, så kan man give bøder for det.

Så det, det handler om for mig at se, er primært, at vi går ind og sikrer os, at arbejdsmiljøet er i orden på den enkelte virksomhed. Og det må først og fremmest være, om afskærmningerne er i orden, om det psykiske arbejdsmiljø er i orden, om risikoen for at komme til skade på liv og lemmer er til stede eller ej. Det må være det, det primært handler om.

Hvis man har formået at løse de her problemer og så har nogle små problemer i forhold til at udfylde papirerne, så synes jeg, det er væsentlig bedre, end hvis man har udfyldt papirerne fuldstændig korrekt, men har svært ved at få sat afskærmningen op omkring maskinerne. Det er et langt mere seriøst problem.

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Nu svarede fru Charlotte Dyremose ikke på mit spørgsmål. Mit spørgsmål gik på, om man ikke ved ikke at ville have administrative bøder på de forebyggende elementer i arbejdsmiljøloven derved siger, at det ikke er så vigtigt som det at give bøder for f.eks. manglende maskinbeskyttelse.

Min pointe er, at det jo netop er de forebyggende elementer, der skal sikre, at maskinerne er i orden, og at man netop ikke skal vente på, at Arbejdstilsynet kommer på screeningbesøg og udstikker påbud, eller hvad de nu kan finde på.

Min pointe er altså: Er det ikke en nedprioritering af det forebyggende arbejde ikke at ville have administrative bøder på de formelle ting?

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Uanset hvad bøden bliver givet for, bliver bøden jo ikke givet, før Arbejdstilsynet kommer forbi og opdager, at der er et problem. Det må vi lige have slået fast.

Jeg er da fuldstændig enig i, at det vigtigste og det bedste er, at man forebygger. Det er jo så også derfor, vi bl.a. nu med denne her reform indfører bindende forhåndsbesked, så virksomheden får en reel chance for at gå ind og spørge: Er det her måden at løse problemet på?

Men forebyggelse er jo flere ting. Forebyggelse er jo også, at man sætter skærme op, for sætter man skærme op, jamen så forebygger man nogle meget alvorlige ulykker. Jeg mener faktisk, at med hensyn til de reelle skader, der koster liv og lemmer, er det forebyggelse, vi skal sætse på. Vi skal sørge for at rådgive de virksomheder, der ikke er dygtige nok, og hvis det så viser sig, at de rent faktisk ikke vil gøre noget, skal vi slå ned på dem.

Kl. 14.00

Der er stor forskel på, om man godt kan, men ikke vil, eller man ikke kan, men godt vil. De, der ikke kan og godt vil, skal have rådgivning, og de, der godt kan og ikke vil, skal have pisk.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Fru Lene Garsdal som ordfører.

Lene Garsdal (SF):

De forslag, vi behandler i dag, ligger meget langt fra den arbejdsmiljøaftale, som regeringen har lavet sammen med Dansk Folkeparti og Det Radikale Venstre.

Indledningsvis vil jeg gerne slå fast, at det er meget skuffende, at De Radikale har valgt ikke at være medforslagsstillere på forslagene, sådan som de var, da forslagene blev fremsat i sidste folketingssamling for mindre end 1 år siden. Det er uforståeligt og ubegribeligt, at De Radikale kunne være medforslagsstillere og støtte forslagene dengang, men nu er med i en aftale, som ser på arbejdsmiljøet med helt andre øjne. De Radikale har som tak for deres medvirken fået gennemført en smileyordning på arbejdsmiljøområdet, en, så vidt jeg kan se, administrativt meget dyr ordning, som ikke i sig selv giver et bedre arbejdsmiljø. Her har De Radikale virkelig været billigt til salg.

I SF har vi en helt anden tilgang til løsning af arbejdsmiljøproblemerne på arbejdspladserne til

gavn for de ansatte, der stadig udsættes for alt for mange påvirkninger, der giver ulykker og skader – mere end 55.000 i 2002 – og derfor gennemfører vi forslagene.

B 105 opfordrer regeringen til at sikre en større bredde i arbejdsmiljøtilsynet på de danske arbejdspladser. Der skal indgås en ny resultatkontrakt med Arbejdstilsynet, så det sikres, at der gennemføres en målrettet, prioriteret tilsynsindsats over for alle de 18 væsentlige arbejdsmiljøproblemer. Det fremgår klart af prioriteringsrapporten, at de 18 arbejdsulykkeproblemer er rammen for den samlede arbejdsmiljøindsats fremover, og at forudsætningen for at prioritere de fire udvalgte er, at de enkelte brancher og virksomheder fortsat arbejder med alle 18 områder.

I den aftale, der nu er indgået, har det ikke været muligt for mig at se andre prioriteringer end de fire områder. Jeg kan forstå, at ministeren ikke har planer om at prioritere f.eks. høreskader, som er den næsthyppigst anmeldte arbejdsbetingede lidelse med mere end 1.500 anmeldelser om året, og tilsvarende kan jeg forstå, at der ikke skal prioriteres på risikofaktorer i arbejdsmiljøet for udvikling af astma og allergiske sygdomme – et område, som regeringen ifølge programmet »Sundt helhedsliv« i øvrigt hævder, at den vil prioritere. Det er godt, at der sættes fokus på de fire udvalgte problemer, men en indsats, som bare gøres i relation til dem, vil ikke kunne løse den brede vifte af arbejdsmiljøproblemer, der er på de danske virksomheder.

B 106 opfordrer regeringen til at udbygge BST til alle brancher, så virksomheder og sikkerhedsrepræsentanter får en øget og bedre rådgivning om arbejdsmiljø. Vi kan vel næppe forvente regeringspartierne og Dansk Folkepartis opbakning i den anledning, men for SF handler det om forebyggelse. Det handler om, at virksomheder med BST-pligt får en fast samarbejdspartner til at forebygge arbejdsulykkeproblemerne og støtte op om indsatsen på den enkelte virksomhed.

Vi ved fra en undersøgelse, som blev lavet af Teknologisk Institut sidste år, at 80 pct. af de ledere, der anvender BST, er tilfredse med ordningen. Fra samme undersøgelse ved vi også, at selv om virksomhederne er glade for ordningen, bruger halvdelen af dem den kun, fordi de allerede har betalt på forhånd, og vil de mon det fremover? Arbejdsmiljøreformen vil fritage alle virksomheder for rådgivningspligten, og tror ministeren virkelig, at de enkelte virksomheder frivilligt vil anvende midler til arbejdsmiljørådgivning? Nej, det vil de ikke, og det er ministe-

ren også godt klar over, for der er indbygget i reformen, at Arbejdstilsynet skal kunne påbyde lovgivning. Der er altså tale om kontrol i stedet for incitamenter til egen indsats.

Det handler også om noget andet. Når ministeren i et svar til mig på spørgsmål S 4494, hvor jeg spørger til den langsigtede og forebyggende indsats, siger, at der ikke vil blive tale om en kollektiv straf til en hel branche, som det er tilfældet med de nuværende BST-ordninger, er det jo klart, at ministeren ikke kan se, at BST er væsentlig i det forebyggende arbejde, og det er særegeligt. Mange sikkerhedsrepræsentanter ude på virksomhederne med et dårligt arbejdsmiljø kommer nu til at kæmpe for at få hjælp og rådgivning til at løse arbejdsmiljøproblemerne på deres arbejdsplads.

Kl. 14.05

SF frygter, at det løbende faste samarbejde med den faste BST om det forebyggende arbejde bliver en saga blot. Det katastrofale ved afskaffelsen er, så vidt vi kan se, at mange bedrifts-sundhedstjenester vil bukke under på grund af manglende opgaver, og de kvalificerede ansatte vil søge andre steder hen. Derfor vil god arbejdsmiljøviden, ekspertise og erfaring gå uigenkaldeligt tabt til skade for forebyggelsen på de danske arbejdspladser.

B 107 opfordrer regeringen til at genindføre sikkerhedsrepræsentanter på de mindre virksomheder. Vi ved, at risikoen for at blive udsat for ulykker her er mindst lige så stor som på større virksomheder, og dertil kommer, at de små virksomheder ofte mangler viden og ressourcer til at sikre et sikkert og sundt arbejdsmiljø. Det er netop derfor, at den tidligere regering med støtte fra SF gav medarbejderne på de små virksomheder samme ret som ansatte på store virksomheder til at blive hørt, når det drejer sig om forbedringer af arbejdsmiljøet, og sammen med arbejdsgiveren samme mulighed for at få viden om arbejdsmiljøuddannelsen.

Men jeg kan forstå på svaret på spørgsmål S 1385, at regeringen hævdede grænsen fra fem til ti, fordi en grænse på fem ansatte pålagde små virksomheder unødigt bureaukrati. Begrundelsen var netop ikke, at der ikke var behov for det, men var, at man ville undgå bureaukrati.

B 108 opfordrer regeringen til at udvide brugen af de administrative bøder, og det spørgsmål har vi jo allerede været inde på flere gange i dag. Ifølge de nugældende bestemmelser kan der pålægges en administrativ bøde i bestemte materielle sager, som kan afgøres ude på stedet,

hvis der er en klar og ukompliceret overtrædelse, der i øvrigt ikke forventes at medføre højere straf end bøde, og det er ubegribeligt, at regeringen har stoppet muligheden for at pålægge disse bøder med henvisning til administrativt bøvl.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om han ikke netop finder de administrative bøder velegnede, når det gælder om at undgå en masse administrativt bøvl ved at sikre en enkel måde at træffe afgørelser på. Arbejdstilsynet kan på stedet udskrive en bøde, når Arbejdstilsynet og virksomheden er enige om det og der foreligger en bestemt overtrædelse, i stedet for man skal have alt det bøvl med at blande både politi og retsvæsen ind i en afgørelse, man er enige om ude på stedet. Jeg kan ikke forstå ministerens holdning, og vi kan ikke se det på anden måde, end at efter ministerens opfattelse er de bestemmelser i arbejdsmiljøloven, som regulerer det forebyggende arbejde såsom sikkerhedsorganisationer og APV, mindre væsentlige og skal derfor have en lavere prioritet end de materielle sager som f.eks. maskinsikkerhed, som Arbejdstilsynet finder ved inspektion. Igen er det kontrol i stedet for egenindsats, som er omdrejningspunktet, og jeg kunne godt tænke mig at høre et svar fra ministeren på dette spørgsmål: Signalerer afskaffelsen af bøderne for de formelle overtrædelser ikke, at de forebyggende regler ikke er så væsentlige som de øvrige regler i arbejdsmiljøloven?

Her til slut vil jeg gerne opfordre ikke mindst De Radikale og Dansk Folkeparti om i det videre arbejde med arbejdsmiljøreformen at være opmærksom på nogle af de gode elementer, der har været bragt frem i diskussionen i dag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Der er en række korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Nu har Det Radikale Venstre jo været et omdrejningspunkt i dele af debatten i dag, og det var så også tilfældet for SF's ordfører angående smiley-ordningen, som vi ganske rigtigt tager på vore skuldre. Vi er oven i købet stolte af, at vi har været med til at få indført den ordning.

Fru Lene Garsdal siger, at den er dyr, og at den ikke er særlig effektiv. Jeg vil bare kort spørge, om SF's ordfører kan nævne noget andet redskab inden for arbejdsmiljølovgivningen, også i de senere år, som har samme synlighed og dermed faktisk har en vis sandsynlighed for at kun-

ne gøre en forskel. Problemet har jo hidtil været, at alting er gået op i skriftlig politik og derefter er blevet sat op på nogle hylder og derfor ikke har haft nogen særlig stor effekt. Dette her skaber synlighed, og kan man nævne ét eksempel, som har skabt mere synlighed, end lige netop smileyordningen kommer til at gøre?

Kl. 14.10

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Nu har jeg jo ikke deltaget i så mange diskussioner om selve udformningen af smileyordningen, men jeg kan se af det resultat, der er kommet ud af det, at det er kun ganske få virksomheder, der får den grønne smiley, nemlig dem, som har et arbejdsmiljøcertifikat, og så kan jeg ikke se, hvorfor certifikatet i sig selv ikke er lige så godt. Min pointe var: Er det ikke noget med, at virksomhederne selv beslutter, om de vil have det offentliggjort på f.eks. internettet? Sådan har jeg forstået det.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Det er jo godt, at vi på denne måde kan få rettet nogle misforståelser. Virksomhederne skal ikke selv bestemme det, det kommer ind på Arbejdstilsynets hjemmeside, det skal ligge derinde. Derudover er der indskrevet i den reform, som vi har været med til at lave, at man efter en kortere periode skal tage op til drøftelse, hvorvidt det virker effektivt nok, og hvis det ikke gør det, så kan der komme yderligere tiltag på banen.

Det er godt nok, at vi kan få opklaret nogle ting, så debatten ikke kun bygger på rene fordomme, som jeg kan forstå at det åbenbart har været tilfældet indtil nu fra SF's side. Men jeg kan godt forstå, og jeg har også forståelse for, at det ikke kan lade sig gøre for SF at pege på noget, som har en større synlighed, for denne ordning har simpelt hen synlighed nummer et. Men hvis man har så meget imod en smileyordning, vil jeg bare høre, om det nu er blevet SF's politik, at man skal afskaffe smileyordningen inden for fødevarerområdet, for hvis det er så dårligt på det område, vi taler om her, må det jo også være en katastrofe på et andet område. Er det SF's politik, at vi skal af med ordningen på fødevarerområdet?

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Jeg vil sige, at der er altså meget stor forskel på en smiley på en arbejdsplads og fødevarersmileyen, så det har SF ingen intentioner om. Det, der er pointen ved en smiley i en fødevarerbutik, er jo, at hvis den er sur, kan man købe ind et andet sted, og netop af den grund er SF imod, at man har smileys på sygehusene, hvor man kan blive indlagt akut, for her kan man ikke vælge noget andet.

Nu ved jeg ikke, hvor synligt noget er, når det bliver offentliggjort på SF's hjemmeside. Men jeg har forstået, at det koster rigtig mange millioner, og jeg har forstået, som jeg også sagde i min ordføreltale, at i sig selv giver det ikke et bedre arbejdsmiljø at have en smiley på døren og da slet ikke, hvis den er gul eller rød.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg bed mærke i, at fru Lene Garsdal talte om, at BST skulle betyde, at man fik øget og bedre rådgivning. Men er sandheden ikke, at BST betyder, at man er tvunget til at betale for, at nogle i princippet kan få en øget og bedre rådgivning, hvis de altså ønsker at modtage den, i modsætning til det, der nu kommer til at ligge i arbejdsmiljøreformen? Hvis man ikke selv sørger for at få rådgivning, så ens arbejdsmiljø kan komme i orden, bliver man ikke bare tvunget til at betale for at få rådgivning, men rent faktisk pålagt at modtage rådgivningen, så er den store forskel i virkeligheden ikke, at ifølge SF's forslag bliver man bare tvunget til at betale nogle penge, mens det er sådan, at med det forslag, vi har lavet i samarbejde med regeringen, bliver man pålagt at modtage rådgivning?

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Ja, det er fuldstændig korrekt, at man bliver tvunget til at være medlem ifølge vores forslag, bl.a. fordi vi kan se af den undersøgelse, der er lavet, at man er glad for ordningen, og vi ved, at mange ikke vil anvende rådgivning, hvis der ikke er betalt for den på forhånd.

Som vi har talt om før, har vi en helt forskellig tilgang til tingene. Min pointe er, at i det løbende samarbejde med bedriftssundhedstjenesten kan man diskutere arbejdsmiljøpolitikken på den enkelte virksomhed, mens det er sådan, at i det system, som arbejdsmiljøreformen peger på, er egenindsatsen ikke vigtig. Arbejdstilsynet kom-

mer ud for at screene, og så skal de påbyde og straffe.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg er glad for, at vi nu får slået forskellen på konservativ politik og SF's politik fast. Konservativ politik går ud på, at man rent faktisk får rådgivning, hvis der er problemer, mens SF's politik er, at man bare kan betale sig fra ikke at få nogen rådgivning.

Så talte fru Lene Garsdal også om incitament til selv at gøre en indsats. Er det egen indsats at blive tvunget til at betale nogle penge til en ordning, man ikke har brug for? Kan vi ikke være enige om, at der ikke er nogen problemer med de virksomheder, som gerne ville have rådgivning og søger rådgivningen og dermed får hjælp? Problemet er de virksomheder, der ikke ønsker at få rådgivning og er ligeglade. Det er jo netop de virksomheder, som ikke benytter sig af BST, hvis de ikke er tvunget til at gøre det, og det er de virksomheder, vi nu kan pålægge at modtage rådgivning. De virksomheder, der godt kan lide systemet og gerne vil bruge det, har jo også mulighed for at bruge det i fremtiden. Problemet er dem, der ikke vil, og det er dem, vi tager fat på nu.

Kl. 14.15

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Fru Charlotte Dyremose har fuldstændig ret i, at med den bedriftssundhedstjenesteordning, som nu er ved at blive afskaffet, kan man betale sig fra ikke at få rådgivning, og det er naturligvis uheldigt. Men det betyder ikke, at ordningen ikke er i orden.

Selvfulgelig vil der altid være nogle, der undslår sig, ligesom der er nogle, der kører for stærkt på motorvejene, osv. osv.; det vil der altid være. Men så vidt jeg forstår det, vil der nu gå 7 år, inden Arbejdstilsynet kommer på besøg og ser, hvordan forebyggelsen er på den enkelte arbejdsplads, og jeg kan ikke se, at det er løsningen på det problem, at nogle ikke anvender en ordning.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg synes også, det er ganske vanskeligt at forstå SF, og jeg vil godt spørge fru Lene Garsdal: Er det sådan, at SF fuldstændig afviser, at det, at en

virksomhed bliver dømt til rådgivning og bliver dømt til at bruge nogle penge på arbejdsmiljøet i den situation, hvor der er nogle problemer, har nogen betydning for arbejdsmiljøet? Har det overhovedet ingen betydning, at man bliver pålagt at søge rådgivning og rette sig efter den, og Arbejdstilsynet efterfølgende kommer og kontrollerer, at man faktisk har gjort brug af de råd, man har fået?

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

I begge sider af salen er vi formentlig enige om, at der skal være et ordentligt arbejdsmiljø på de danske arbejdspladser. Vi har bare en forskellig tilgang til det.

Jeg bliver spurgt, om vi vil afvise, at det vil være godt at blive pålagt at modtage rådgivning. Det synes jeg sådan set ikke der i sig selv er noget galt i, jeg synes bare, at problemet er, at der ikke er tilstrækkeligt med forebyggende incitament i den arbejdsmiljøaftale, som er indgået, og det er hovedpointen i, at vi genfremsætter forslagen.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hvis fru Lene Garsdal mener, at det kan have en effekt, at man bliver dømt til at følge nogle rådgivere, har det selvfølgelig også en forebyggende effekt. Det kan fru Garsdal da ikke afvise.

Hvis man sjusker med arbejdsmiljøet på sin virksomhed, risikerer man at blive pålagt rådgivning og få at vide af BST, hvordan man skal rette op på tingene, og efterfølgende skal man over for staten bevise, at man faktisk har fulgt rådene. Hvis det har en effekt, har det selvfølgelig også effekt, at man ved, at risikoen eksisterer.

Nu kan jeg forstå, at SF i virkeligheden synes, at det også er et forebyggende element. Man er ikke helt så afvisende, som man måske var i første runde, og tak for det.

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Det kommer jo an på, om straffen for at undlade et eller andet står i rimeligt mål med forseelsen, altså om det kan betale sig at tage bøden eller ej. Det er svært for mig at vide det med det sparsomme kendskab, jeg har til arbejdsmiljøreformen på nuværende tidspunkt, så jeg vil sige, at det vil jo vise sig.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Der er noget, som jeg ikke rigtig synes hænger sammen.

Fru Lene Garsdal var inde på smileyordningen på fødevarerområdet og sagde, at hvis man er utilfreds, går man et andet sted hen. Det er netop sådan, det også bliver her. Hvis virksomhederne er utilfredse med den rådgivning, de får, kan de gå et andet sted hen. Det er det, der ligger i det, og det har også noget med tilfredsheden med smileyen at gøre, at man kan skifte.

En anden ting er med hensyn til, at det er Arbejdstilsynet, der skal bedømme, om man skal have rådgivning. Jeg vil godt spørge, om fru Lene Garsdal ikke mener, at Arbejdstilsynet er i stand til at yde den indsats, der skal til for at afgøre, om virksomhederne skal have rådgivning.

Kl. 14.20

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Jeg kan ikke helt forstå det med, at man bare kan gå et andet sted hen, hvis man er utilfreds med rådgivningen, for det kan man da også i dag. Hvis man er utilfreds med den bedriftssundhedstjeneste, man har, kan man jo bare skifte til en anden. Det er der da fuld mulighed for, så jeg forstår ikke helt spørgsmålet. Hr. Bent Bøgsted må præcisere det.

Om jeg tror, at Arbejdstilsynet vil være i stand til at løse den screeningsopgave, de nu bliver pålagt? Det ved jeg ikke. Nu har vi et Arbejdstilsyn, der normeringsmæssigt er på plads til det, som det skulle, da denne regering kom til, men så vidt jeg kan forstå, bliver Arbejdstilsynet pålagt væsentlig flere opgaver, og min frygt går lige præcis på, at det derfor ikke får tid til at prioritere de øvrige 18 områder.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jamen jeg forstår simpelt hen ikke, at SF er så mismodig, for vi pålægger jo netop virksomhederne den rådgivning, der skal til. Alle virksomheder bliver gennemgået med Arbejdstilsynets screeninger, og alle de virksomheder, der har et dårligt arbejdsmiljø, bliver faktisk idømt en straf, i og med at de bliver tvunget til at udbedre forholdene gennem rådgivning og påbud. Fru Lene Garsdal tror meget på, at administrative bøder har en effekt, men tror fru Lene Garsdal ikke, at det har en effekt, at i virkelighedens ver-

den bliver virksomhederne nu tvunget til at udbedre deres arbejdsmiljø?

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

I dag er det sådan, at hvis Arbejdstilsynet kommer på besøg på en virksomhed, kan det pålægge virksomheden at lave nogle ændringer og komme med påbud osv., men det kan ikke pålægge virksomheden at modtage rådgivning. Men hvis virksomheden skal løse et problem og ikke selv kan løse det, er der jo en indirekte forventning om, at den skal have noget rådgivning, og derfor kan jeg ikke helt forstå pointen. Man siger, at ved at udstede et påbud påpeger man, at et problem skal løses, og så må virksomhederne principielt selv om, hvordan de løser det, men det kan jeg faktisk ikke se.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til fru Lene Garsdal som ordfører, og derefter er det hr. Anders Samuelson som ordfører.

Anders Samuelson (RV):

Jeg har en fornemmelse af, at Det Radikale Venstre stadig er et forholdsvis ombejlet parti efter dagens debat. Der har været dybe suk fra SF og Socialdemokratiet over, hvorfor vi ikke er medforlagsstillere på de forslag, der er til behandling i dag, og samtidig har vi fornemmet en vis begejstring fra regeringens side over, at vi har været så konstruktive, har deltaget i forhandlinger og har indgået forlig på arbejdsmiljøområdet. Uanset om vore ni mandater har nogen formel indflydelse i Folketinget, har de i hvert fald tilsyneladende en eller anden form for symbolsk betydning, og det søger vi i Det Radikale Venstre at udnytte til det yderste.

Det grundlæggende er, at vi deler visionen om, at det er den forebyggende indsats, som skal i højsædet, for det er den forebyggende indsats, som kan gøre en forskel; det er det ene. Det andet er, at virkeligheden i Folketinget har været den, at enhver har kunnet se, at uanset om man kunne lide det eller ej, kunne regeringen have lavet en arbejdsmiljøreform med kun Dansk Folkeparti og dermed tromlet ministerens udkast til en arbejdsmiljøreform igennem. Det er den virkelighed, Det Radikale Venstre har stået over for, og vi har altså i Det Radikale Venstre valgt at trække i arbejdstøjet i stedet for at stille os ned som et par forkølede pingviner på Sydpolen og brokke os over, at verden ikke ser anderledes ud, end den gør set dernedefra, sådan som SF og

S nærmest signalerer i dag. Vi har faktisk valgt at trække i arbejdstøjet og søge indflydelse, vi har fået masser af indflydelse på den arbejdsmiljøreform, vi senere skal behandle her i Folketingssalen, og det er selvfølgelig grunden til, at vi ikke kan støtte de forslag, som er til behandling i dag.

Hvis jeg skal tage fat i det grundlæggende med hensyn til visioner om det forebyggende, har vi egentlig fra Det Radikale Venstres side på et tidspunkt leget med tanken om at indføre en form for generalklausul på arbejdsmiljøområdet svarende til den, vi kender i markedsføringsloven. Markedsføringsloven siger, at man skal leve op til god markedsføringsskik, og hvis man ikke gør det, kan man blive retsforfulgt og dømt. Der er ikke nogen præcis definition af, hvad god markedsføringsskik er, det kan man vurdere fra sag til sag, og den tankegang kunne det egentlig være interessant at få bygget ind på arbejdsmiljøområdet.

Kl. 14.25

Det kunne være interessant at lege med den tankegang, så man tvinger virksomhederne hver eneste dag at fokusere på: Hvad kan vi gøre for at gøre arbejdsmiljøet bedre i det daglige, konkrete arbejde? Det vil være svært at arbejde med en klausul på et område som arbejdsmiljøområdet, men vi har fundet en anden udvej, som forhåbentlig kan have en mindst lige så stor effekt. Det er smileyordningen, som vi er blevet klandret en anelse for fra forskellig side, men vi er faktisk meget, meget glade for, at vi har fået den ind i reformen. Det er virkelig nyskabelsen i arbejdsmiljøreformen.

Det er ikke rigtigt, når SF's ordfører siger, at det er en knaldhamrende dyr administrativ ordning, vi har fået banket ind. Når man ser på effekten, er den faktisk ufattelig billig og effektiv, og hvad mere kan man næsten forlange? Det er i hvert fald et tilbud, som både regeringen og Dansk Folkeparti var ude af stand til at sige nej til, og det var vi glade for, for derfor bliver smileyordningen nu til virkelighed.

Vi mener, at med den nye arbejdsmiljøreform flyttes fokus fra en række skriftlige procedurer over på konkrete handlinger, og det er jo dem, man bliver bedømt på: Hvad gøres der i det daglige for at forebygge og for at sikre et godt arbejdsmiljø? Det mener vi faktisk er fantastisk godt.

Et af de spørgsmål, som er blevet rejst af SF i dag, er: Hvor effektiv bliver opfølgningen ude på arbejdspladserne i forhold til virkningen af

de forslag, vi behandler her? Også her vil jeg sige, at vi har flyttet os så voldsomt, at man stort set ikke har kunnet høre S og SF efterfølgende.

Udgangspunktet for ministeren var, at det skulle tage 11 år at gennemgå alle virksomhederne. Vi kom ned på 7 år i første omgang, og derefter skal der gå højst 3 år, før man får besøg ude på arbejdspladserne. Hvert tredje år svarer sjovt nok til fagbevægelsens og Socialdemokraternes krav, og det vil sige, at De Radikale har været med til at presse regeringen til at nå de mål, man opstillede fra S's og SF's side. Jeg ved ikke, hvem fagbevægelsen skal takke for det. Er det S og SF? Eller er det Det Radikale Venstre, som trak i arbejdstøjet og forhindrede, at regeringen lavede et smalt forlig med Dansk Folkeparti, men fik et trods alt lidt bredere forlig med Det Radikale Venstre, som til gengæld fik nogle massive forbedringer ind i det oprindelige udkast? I øvrigt var udkastet ikke så ringe endda, som det er blevet gjort til, men der var behov for nogle justeringer, og dem har vi fået med, f.eks. smileyordningen og hvor kort tid, der skal gå, mellem hver gang man får besøg.

Der har også været diskussion om BST-pligten. Det er også en del af et af de forslag, som er til behandling i dag, og jeg må sige, at den ordning, som vi har fundet frem til, mener jeg faktisk der er noget mere perspektiv i. For det første skal der ikke længere betales til noget, man ikke er tvunget til at bruge. Hvis der fremover bliver konstateret et behov, skal man købe rådgivning, og det må da være det, der er det interessante. De virksomheder, som i forvejen havde en intention om at opføre sig ordentligt, og som ville investere i BST, ville jo gøre det, uanset om de var med i den ordning, vi har kendt hidtil, så jeg tror virkelig, den nye ordning er en meget bedre løsning.

Vi har fået med i reformen, at alle de rådgivere, der skal være på markedet, skal leve op til de samme krav, som står i BST-bekendtgørelsen i dag. Hvad betyder det reelt? Det betyder, at de BST'er, som er på markedet i dag, får et kæmpe-mæssigt forspring for andre rådgivere. Lad os i øvrigt se, hvor mange andre rådgivere der egentlig kommer på banen, for det er jo heldigvis skrappe krav, der har været stillet til de eksisterende BST'er.

Hvem har reddet BST'erne? Det har Det Radikale Venstre ved at gå med i forliget. Alternativet var jo et smalt forlig med Dansk Folkeparti og afskaffelse fra dag et af stort set hele BST-systemet, og så havde der ikke været nogen efter-

spørgsel, og så havde der ikke været de samme krav til det, man skal kunne for at være rådgiver. Det lå i hvert fald ikke i oplægget.

Kl. 14.30

Så hvem skal BST'erne takke for, at der er noget, der hedder BST fremover, at der er noget, der hedder et rådgivningssystem med nogle meget skrappe krav? Er det SF og Socialdemokratiet? Næ, det er Det Radikale Venstre, som gik i arbejdstøjet og gik ind og fik indflydelse.

Vi mener faktisk også, at vi for den del af de beslutningsforslag, som ligger her, har fundet en bedre løsning, en mere fremadrettet løsning. Usikkerheden omkring systemet er blevet afløst af en ret klar og god løsning, som umiddelbart efter har fået virkelysten til at blomstre yderligere i BST-systemet. Vi har massevis af eksempler – jeg har i hvert fald læst om adskillige eksempler – på BST'er, som nu slår sig sammen for at forberede sig på de nye opgaver, som vil komme til dem i den kommende tid.

Viden om arbejdsmiljøet er det utrolig vigtigt at have ude på arbejdspladserne, og det har vi også fået ind i den arbejdsmiljøreform, som vi skal behandle senere. På den måde får vi også en løsning på en af de andre problemstillinger, som rejstes i dagens beslutningsforslag; det gør vi i den forstand, at på en række uddannelser – altså derfra hvor man f.eks. rekrutterer ledere til arbejdspladserne, men også menige medarbejdere til arbejdspladserne – skal man nu have undervisning i arbejdsmiljøforhold med ind; det står specifikt i aftalen. Det tror vi yderligere er med til at forebygge og til at sikre, at vi får et ordentligt arbejdsmiljø.

Så samlet set ser Det Radikale Venstre egentlig rimelig optimistisk på situationen. Vi mener, at vi har leveret varen. Vi mener, at vi har fået nogle meget konkrete resultater igennem, resultater, som ikke ville have været der, hvis vi ikke var gået i arbejdstøjet, hvis vi havde valgt samme strategi som S og SF.

Så lad mig sige, at som et lille parti med ni mandater, som ikke har nogen afgørende indflydelse i Folketinget, har vi faktisk gjort en forskel her, som vi er godt tilfredse med. Vi har heller ikke hørt nogen sure miner fra vores eget bagland og har stort set heller ikke fået nogen sure tilkendegivelser fra BST-systemet, og selv på SiD's hjemmeside synes jeg, at debatten er blevet langt mere nuanceret.

Først og fremmest sikrer vi med smileyordningen, at der kommer synlighed omkring arbejdsmiljøet, og det er det – det tror jeg vi alle

sammen kan være enige om i Folketingssalen – der har været det helt store problem, at arbejdsmiljø har været usynligt, ikke har været noget, man rigtig har kunnet skabe opmærksomhed omkring, og derfor har vi ikke for alvor kunnet få taget fat og få gjort en betydelig mere markant forskel med hensyn til at sikre et bedre arbejdsmiljø. Det bliver der mulighed for nu med den reform, vi har lavet, og det ser vi frem til.

Derfor kan vi ikke støtte de forslag, som ligger i salen i dag.

Formanden:

Så er der bedt om korte bemærkninger fra hr. Bjarne Laustsen, fru Lene Garsdal og fru Line Barfod.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg kan oplyse hr. Anders Samuelson om, at Socialdemokratiet ikke har sukket. Vi har ikke haft ordet i den her debat, så jeg ved ikke, hvor hr. Anders Samuelson har det fra.

Med hensyn til at Det Radikale Venstre ikke kan støtte de fire forslag her, kunne jeg godt tænke mig at vide præcis, hvad det er, De Radikale ikke kan støtte i de fire forslag. Det eneste punkt, jeg kan se, er, at det er spørgsmålet omkring bedriftssundhedstjenesten, og jeg vil gerne have bekræftet, om det er det eneste af de fire sager, vi har oppe i dag, som Det Radikale Venstre ikke kan støtte ved behandlingen her i Folketingssalen i dag.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelson (RV):

Jeg ved ikke, om der er problemer med Socialdemokraternes ordførers korttidshukommelse, men jeg har hørt hr. Bjarne Laustsen adskillige gange tidligere i dag. Det kan godt være, han ikke har hørt sig selv, men jeg har dog hørt ham stille adskillige spørgsmål og dermed også signalere holdningen til beslutningsforslagene og i øvrigt også til det forlig, som er indgået.

Vi har det sådan, at vi har indgået et forlig på det her område med regeringen; der er blevet givet, og der er blevet taget. Samlet set er det oplagt, at man ikke samtidig kan støtte et forlig, som er indgået, og så i et og samme hug gå ind og støtte de forslag, som ligger på banen her.

Vores virkelighed er en helt anden, og vores tilgang er simpelt hen en helt anden end den, Socialdemokratiet tilsyneladende har lagt for dagen. Vi har konstateret, at hvad enten vi råbte

eller skreg, så ville der komme et forlig på det her område, og det ville, hvis vi råbte og skreg og ikke gjorde andet, blive et forlig mellem VK og Dansk Folkeparti. Så vi har valgt at trække i arbejdstøjet. Det er jo ellers ikke noget, der burde ligge en socialdemokrat fjernt, men det har Socialdemokraterne valgt ikke at gøre; man har valgt at parkere sig, isolere sig som en forkølet pingvin på Sydpolen. Vi er gået i arbejdstøjet, vi har fået indflydelse, og det er vi godt tilfredse med.

Kl. 14.35

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Hr. Anders Samuelsen ved udmærket, at der ikke har været realitetsforhandlinger på det her område. Det, der er i det, er, at vi har konstateret, at det, De Radikale var enige i tidligere, er de ikke mere enige i, og det eneste, man har fået ud af det her, er en smileyordning. Ja, det er der så lidt tvivl om, for når vi diskuterer, hvad der sker uden for disse mure her, så forstår jeg det sådan, at det er De Radikales skyld, at screeningsperioden er kommet ned og alle de andre ting, der er sket i forbindelse med det her, og at det eneste, hr. Bent Bøgsted og Dansk Folkeparti har fået ud af at tilslutte sig den nye arbejdsmiljøreform, er, at der skal være et afdelingskontor i Aalborg-Nørresundby-området.

Det er ret interessant, for det kan jo ikke passe, at det både er hr. Bent Bøgsted og det Radikale Venstre, der har opnået det. Jeg tror, at Dansk Folkeparti har opfattelsen af, at det eneste, De Radikale har opnået, er en smileyordning, der i øvrigt er meget tvivlsom; vi ved ikke, om den virker.

Til gengæld ved vi, at den politik, der var, da vi var enige om arbejdsmiljøpolitikken, den virkede i form af, at der kunne udskrives administrative bøder. Alene det signal, man sendte, gjorde, at folk fik orden i deres papirsager på det punkt.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Det er jo ikke særlig svært at konkludere, at i det omfang Dansk Folkeparti har stået for nogle af de samme synspunkter som Det Radikale Venstre, har det været en stor hjælp set fra Dansk Folkepartis side, at Det Radikale Venstre har været med til at lægge pres på regeringen. Havde Det Radikale Venstre ikke været der og været med til at lægge pres på regeringen, så havde

det alt andet lige – det må man vel konstatere efter at have været flere år herinde i Folketinget – været meget, meget vanskeligere for Dansk Folkeparti at komme igennem med det, som måtte være deres mærkesager.

Jeg konstaterer bare, hvad der har været vores punkter, da vi gik ind i de her forhandlinger, og det var at få screeningsperioden ned, det var at få sikret, at rådgivere fremover skulle leve op til de standarder, som de nuværende BST'er lever op til, og det var at få en smileyordning igennem. Det er faktisk rimelig markante resultater, og det er jeg godt tilfreds med.

Jeg kan konstatere, at det er betydelig mere, end Socialdemokratiet er kommet igennem med, for de er ikke kommet igennem med noget som helst.

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Vi har af gode grunde heller ikke sukket, eftersom vi ikke har deltaget i at lave den nye arbejdsmiljøaftale, men jeg mangler faktisk en begrundelse.

Jeg vil gerne have hr. Anders Samuelsen til at bekræfte, at Det Radikale Venstre faktisk for under et år siden var medforslagsstiller på præcis de samme forslag, som vi behandler i dag. Det vil jeg gerne have bekræftet. Jeg har ikke hørt nogen væsentlige argumenter – ud over, at man har fået smileyordningen – som begrundelse for, at man nu er skiftet over til den anden side.

Nu har jeg så lige haft lejlighed til at kigge på papirerne om smileyordningen igen. Hr. Anders Samuelsen siger: synlighed. Nu ved jeg ikke, hvor synligt det er, og hvem der sådan lige til daglig går ind på Arbejdstilsynets hjemmeside, for ellers er der jo ikke synlighed omkring det. Så jeg vil gerne lige høre: Hvori ligger det synlige?

Mig bekendt er det sådan, at de certificerede virksomheder allerede står opført på Arbejdstilsynets hjemmeside, og det er vel præcis det samme, der skal til for at opnå en grøn smiley.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Det Radikale Venstre tog konsekvensen af, at der ikke kunne være nogen tvivl om, at regeringen kunne indgå et forlig med Dansk Folkeparti, og derfor valgte vi at sige: Godt så rydder vi bordet; så må vi tage det som udgangspunkt. Hvad kan vi få af indflydelse? Hvordan kan vi

sikre os, at det her faktisk kommer til at leve op til, hvad vi kan stå inde for?

Det er blevet det resultat, vi har i dag, og det er begrundelsen for, at vi ikke længere er medforslagsstillere på de her forslag. Vi har fået noget, som vi faktisk mener er mindst lige så godt, ja, faktisk bedre. Vi er ikke utilfredse. Vi har sikret, at der er en masse arbejde for BST'erne fremover. Det kunne SF overhovedet ikke sikre på nogen måde. Vi har sikret, at screeningsperioden er kommet ned, det har SF heller ikke bidraget til. Vi har sikret smileyordningen, det har man heller ikke bidraget til, og det har man åbenbart heller ikke nogen intentioner om at vilde bidrage til fra SF's side.

Så spørger man: Hvad skulle det hjælpe, at det kommer på Arbejdstilsynets hjemmeside? Da smileyordningerne på fødevarerområdet kom ind på Fødevarerinspektoratets hjemmeside, var der 90.000 besøgende de første par dage. Der er en massiv interesse for det her redskab til at få frem i lyset, hvad det er, virksomhederne står for på fødevarerområdet, og sådan bliver det også på arbejdsmiljøområdet. Så jeg er fuldstændig tryk ved det.

Og hvis det ikke er nok, så er jeg sikker på, at Ekstra Bladet nok skal finde ud af lave en kampagne svarende til den, de har haft for nylig vedrørende bagermestre, og når først man har oplevet den form for kampagne én gang, så skal vi nok se, at der kommer gang i den forebyggende indsats, hvis den ikke er der i forvejen. Jeg er nu rimelig tryk ved, at den er der i forvejen med det, som vi laver her, men det vil i hvert fald komme, efter at man har oplevet, hvordan man kan blive hængt ud på forsiden af Ekstra Bladet.

Kl. 14.40

(Kort bemærkning).

Lene Garsdal (SF):

Det er fuldstændig korrekt: SF har jo ikke været med til alt det, som ligger i den her nye arbejdsmiljøreform, af den simple grund, at vi ikke har været inviteret, og derfor har vi ikke haft indflydelse på det. Så det synes jeg ikke i sig selv er underligt.

Hr. Anders Samuelsen siger, at det er en fordel, at der nu er en rådgivningspligt frem for den frivillige BST-ordning, hvor man selv kan vælge, om man vil lave rådgivning. Hvorfor er det egentlig lige det? Når Arbejdstilsynet alligevel skal komme ud og påbyde, at der skal laves rådgivning, hvorfor er det så ikke det samme, at Arbejdstilsynet går ud og påbyder, at et givet

problem skal løses, og så må virksomheden selv have friheden til at bestemme, hvordan de vil løse det, og med hvilke rådgivere. Det er jeg ikke helt enig i.

Så vil jeg godt lige til sidst høre, hvorfor hr. Anders Samuelsen er tryk ved, at der efter den nye reform laves tilstrækkeligt forebyggende arbejde.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Det er simpelt hen, fordi det er gode redskaber, vi lægger ind i det her. Det er bl.a. smileyordningen, og det er det, at man ved, at man får besøg mindst hvert tredje år, så man kan lige så godt komme i arbejdstøjet. Under de tidligere regler kunne der gå op til 22 år.

Det er også svaret på, hvorfor det med pligten er et bedre redskab, end det har været hidtil, for nu ved man, at man får besøg mindst hvert tredje år. Efter den første 7-års-periode er det mindst hvert tredje år, der kommer besøg fra Arbejdstilsynet, og man kan blive pålagt, eller der kan blive fulgt op i forhold til sådan et besøg med påbud om at modtage rådgivning.

Så igen: Hvis Det Radikale Venstre havde haft samme tilgang til at forsøge at få konkret politisk indflydelse, som man har valgt fra S og SF's side, ja, så havde alle de, der er ansat på landets BST'er, kunnet pakke sammen til sommer og gå hjem og sige: Det var så det.

Vi har sikret, at det er ikke tilfældet. Der bliver masser af lave for dem. Det er de også godt klar over. De får et klart forspring i forhold til andre rådgivere, fordi vi har sikret, at nye rådgivere skal leve op til stort set de samme krav, som der står i BST-bekendtgørelsen.

Vi har simpelt hen bare gjort en forskel. Det er det, der adskiller os fra SF; vi har været i arbejdstøjet, det har SF ikke været. Socialdemokratiet har også valgt en linje, så der ikke har været ret mange her i Folketinget, der har været i tvivl om, at reelt ønskede man ikke et forlig på det her område, man ønskede en konflikt.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er en utrolig gang selvros, man skal høre på fra De Radikale. Vi havde et system, der var begyndt at virke – ikke så hurtigt og effektivt, som vi kunne ønske os, men det virkede – under den tidligere regering, og der var mulighed for, at vi kunne indføre det igen, når der forhåbentlig snart kommer et nyt valg og et nyt flertal. Men

De Radikale valgte altså, at man hellere vil have en smileyordning.

Der er noget, jeg ikke forstår, vil jeg gerne sige til hr. Anders Samuelsen: Hvis jeg nu ser på Arbejdstilsynets hjemmeside, at et jernstøberi har fået en rød smiley, der peger nedad, hvordan er det så lige, jeg skal påvirke, at der kommer bedre arbejdsmiljø på det jernstøberi? Hvad er det for nogle varer, jeg skal lade være med at købe for at kunne påvirke det jernstøberi? Det er altså noget andet med den lokale bager eller slagter, hvor jeg kan se smileyen, når jeg går derhen, og jeg kan så vælge at gå hen til en anden bager eller en anden slagter. Det er lidt svært med et jernstøberi, eller hvordan forestiller hr. Anders Samuelsen sig, det skal foregå?

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Nej, det er egentlig ikke særlig meget vanskeligere, for det er et spørgsmål om, om den eftertragtede arbejdskraft, som jernstøberiet har brug for, ønsker at tage arbejde på sådan en arbejdsplads, der har en rød, sur smiley. Jeg er sikker på, det vil trække i negativ retning for vedkommende, som søger arbejde dér. Det vil være med til at lægge pres på virksomheden, at andre udefra, som ønsker at handle med virksomheden, vil være opmærksomme på det, efterhånden som den her type værdier vinder mere og mere frem alle steder, ikke kun i Danmark, men også i udlandet.

Det vil også være oplagt for Det Radikale Venstre at kæmpe for, at den her ordning bliver indført generelt på europæisk plan, sådan at vi kan sikre, at man ikke kan konkurrere mod hinanden på dårligt arbejdsmiljø.

Det, der er forskellen her – jeg ved ikke, om det er selvros, det kommer jo nok til at lyde som selvros – er jo bare, at vi faktisk har formået at være med til at gøre en forskel, at sikre, at der kommer en højere grad af fokus på det forebyggende frem for en række skriftlige procedurer, som er smidt op på en reol, og så sætter man sig tilbage og venter på, at der eventuelt kommer en og stikker en en bøde, og så arbejder man videre derfra. Det er meget bedre med en forebyggende indsats, og det er det, vi sikrer.

Kl. 14.45

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nu kan jeg forstå, at smileyen ikke skal bruges i forhold til forbrugerne, og det harmonerer jo

også med, at ministeren har svaret på et af mine spørgsmål, at det ikke skal indgå, når det offentlige går ud og køber varer, om dem, man køber hos, har en grøn eller en rød smiley.

Jeg kan så forstå, at det er medarbejderne. Men hvordan er det så, hvis man nu er arbejdsløs og skal tage arbejde, kan man så nægte at tage arbejde på en virksomhed, som har et dårligt arbejdsmiljø, hvilket man kan se på, at det er en rød smiley? Eller hvis man nu er medarbejder på en virksomhed, der får en rød smiley, kan man så sige op uden at få karantæne og miste dagpenge?

Hvordan forestiller hr. Anders Samuelsen sig, at mennesker skal agere som medarbejdere eller kommende medarbejdere i forhold til de her smileys, uden at de bliver ramt økonomisk af det?

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Nu sagde jeg faktisk i mit sidste svar, at det ikke kun var et spørgsmål om medarbejderne; medarbejderne er et vigtigt element i det her og den måde, man kan tiltrække arbejdskraft på, men det er også dem, som handler med den konkrete virksomhed, uanset om det er en skofabrikant eller det er en bagermester. Hvis man har et dårligt arbejdsmiljø, og det fremgår, jamen så er det en af de ting, som forbrugerne kan tage med sig. Vi har jo mere og mere bevidste forbrugere, og er der nogen, der er i tvivl, så kan man tænke tilbage på Shellhistorien, som vi havde for nogle år siden.

Smileyordningen bliver, er jeg overbevist om, et effektivt redskab, og jeg mener egentlig også – og det er jo sikkert også derfor, Enhedslistens ordfører nævner eksemplet med den arbejdsløse – at det vil være oplagt, at når det her engang, som jeg ser det, bliver fuldt indfaset, sådan at man også kan læse, præcis hvorfor en virksomhed har fået en bestemt smiley, så skal det jo ikke være sådan, at virksomheden, hvis der er en medarbejder, der er faldet død om på grund af en dårlig maskine og det har medført, at virksomheden har fået en rød, sur smiley, så kan tvinge en ledig til at stå ved den samme maskine – oplagt ikke. Det må være målet.

Formanden:

Tak til hr. Anders Samuelsen. Så er det fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Hvis jeg lige skal starte med at kommentere på det sidste, hr. Anders Samuelsen sagde om, hvad der var målet, så er det altså bare ikke det, der ligger i det, som hr. Anders Samuelsen roser sig så meget af at man har gennemført. Den arbejdsløse har ikke ret til at sige nej til at tage et arbejde, hvis der er en rød smiley.

Enhedslisten er medforlagsstiller til de arbejdsmiljøforslag, vi behandler i dag, og vi har gerne villet være med til at fremsætte forslagene for at sætte fokus på det, vi opfatter som de centrale redskaber i kampen for et bedre arbejdsmiljø: Udbygning af BST, sikkerhedsrepræsentanter, et effektivt arbejdstilsyn og mulighed for administrative bøder, alt sammen redskaber, som kan hjælpe de ansatte ude på de enkelte virksomheder i deres bestræbelser på at få et så sundt og sikkert arbejdsmiljø som muligt.

Det er ikke nogen hemmelighed, at vi her i Folketinget har to modsatrettede holdninger til arbejdsmiljøpolitikken.

På den ene side er der vores holdning, der tager udgangspunkt i, at de ansatte skal have de bedst mulige betingelser for indflydelse på arbejdsmiljøet gennem sikkerhedsrepræsentanter, også på de små arbejdspladser med fem til ni ansatte; gennem BST-rådgivning, som konstant kan rådgive om forbedringer og følge med i den produktionsudvikling, som finder sted på de fleste arbejdspladser; gennem muligheden for at kunne tilkalde Arbejdstilsynet; gennem arbejdspladsvurderinger, og hvad deraf følger af fokus på alle arbejdsmiljøproblemer i de stadig mere komplicerede produktionsgange.

På den anden side er der så regeringens, Dansk Folkepartis og De Radikales holdning, som kommer til udtryk i den indgåede aftale om en ny arbejdsmiljøreform, en holdning, som tager udgangspunkt i, at arbejdsgiverne skal betale så lidt om muligt til arbejdsmiljøarbejdet.

Vi kan diskutere fra nu af og til juleaften om alle mulige tekniske fiksfakserier, om smileyer i rødt, gult og grønt, om screeninger, hvor Arbejdstilsynet skal gennemgå samtlige mulige arbejdsmiljøproblemer på en arbejdsplads i løbet af 1½ time. På 1½ time skal man nå på en arbejdsplads at snakke igennem alle de forskellige arbejdsmiljøproblemer, der kan være.

Aftaler ude på den enkelte arbejdsplads, der kan sætte arbejdsmiljøloven og Arbejdstilsynet ud på et sidespor, ligger også i den nye reform.

Men det grundlæggende er, at regeringen siden sin tiltræden systematisk har skåret ned på

kravene til arbejdsgiverne. Arbejdsmiljøafgiften og det gebyrbelagte tilsyn er afskaffet, udbygningen af BST er stoppet sammen med kravet om sikkerhedsrepræsentanter på små virksomheder.

Alt i alt taler vi om, at arbejdsgivernes bidrag til et forbedret arbejdsmiljø er barberet ned med ca. 1 mia. kr. om året. Hvis det nu havde været spildte penge, så ville det ikke være så ringe endda, så kunne de jo bruges til noget bedre, men det er det ikke.

Kl. 14.50

Lad mig tage det vigtigste først, nemlig spørgsmålet om BST-dækning af alle virksomheder. Samtidig med at regeringen og medløberpartierne nu vil fjerne BST-tilslutningen, har de ikke været i stand til at pege på problemer i BST's rådgivning af virksomhederne. Det eneste argument, vi har hørt mod BST, er, at der angiveligt kun er pligt til tilslutning, ikke til brug af BST. Ja, det kan være et problem, men det ville være ret enkelt at indføre en pligt til brug af BST-rådgivning samtidig med pligten til at være tilsluttet, hvis det var det, man mente var problemet. Det er for mig uforståeligt, at man i stedet vil skylle barnet ud med badevandet.

Men hvorfor skal det så lige være BST, man skal have rådgivning af? Af flere forskellige grunde. Først og fremmest har de enkelte BST'er opbygget og samlet en bred erfaring vedrørende arbejdsmiljøproblemer, en erfaring, som bygger på et helhedssyn. Arbejdsmiljøproblemer er jo tit meget mere sammensatte, end det umiddelbart ser ud. Hvis f.eks. de ansatte i en virksomhed klager over hovedpine og utilpashed, så kunne man umiddelbart tro, at der var noget galt med indeklimaet. I regeringens system vil virksomheden så søge rådgivning fra eksperter i indeklima, mens BST ville kunne gå ind og se på helheden og afdække, at det måske handlede om det psykiske arbejdsmiljø.

En anden god grund er, at BST som bekendt er styret gennem et samarbejde mellem arbejdsmarkedets parter. Det samme vil jo ikke være tilfældet, når rådgivningen kan foretages af f.eks. rådgivende ingeniørfirmaer.

Endelig vil jeg fremhæve den erfaringsopsamling, som ligger i BST-systemet, både erfaringer med forholdene på de enkelte virksomheder, erfaringer inden for de enkelte brancher og erfaringer med de specifikke arbejdsmiljøproblemer.

Et andet problem i regeringens arbejdsmiljøindsats har været nedskæringerne på Arbejdstil-

synet. De er sket i sammenhæng med, at Arbejdstilsynet især skal prioritere de fire indsatsområder: dødsulykker, tunge løft, ensidigt gentaget arbejde og det psykiske arbejdsmiljø.

Fra Enhedslistens side har vi sagt, at det er godt, at der bliver sat konkrete mål for nedbringningen af skader på disse områder, men vi har også påpeget, at en samtidig nedskæring på Arbejdstilsynet kan få alvorlige konsekvenser for, om ansatte kan få hjælp fra Arbejdstilsynet på andre områder.

For at illustrere problemet kan jeg citere fra et brev fra Arbejdstilsynets københavnskreds til FOA Social- og Sundhedsafdelingen: Da henvendelsen vedrørende manglende inddragelse af sikkerhedsorganisationen ikke er omfattet af de fire højest prioriterede arbejdsmiljøproblemer, og da kredsen endvidere har begrænsede ressourcer, ser kredsen sig desværre nødsaget til at afvise begæring om et tilsynsbesøg og påbud.

Det illustrerer vist meget godt, at vi har et problem. Arbejdstilsynet er simpelt hen skåret så meget ned, at de ikke er i stand til at sikre overholdelse af arbejdsmiljøloven. Jeg tror og håber, at en sådan situation ville vække ramaskrig blandt de borgerlige politikere, hvis det havde handlet om andre dele af lovgivningen, f.eks. hvis politiet afviste at gribe ind over for overfald og vold med henvisning til, at det ikke lige var blandt de højest prioriterede områder, og at man derfor ikke længere havde ressourcer til at tage sig af det.

Til sidst vil jeg fremhæve, at den indsats for et bedre arbejdsmiljø, som vi i samarbejde med SF og den tidligere regering satte i gang i perioden 1997-2001, overhovedet ikke kom langt nok. Vi står stadig i en situation, hvor tusindvis af mennesker lever med et alt for ringe arbejdsmiljø, som fører til stress, nedslidning og ulykker. Det er et af de helt store velfærdsproblemer, og samtidig fører det til et samfundsøkonomisk spild i milliardklassen.

I virkelighedens verden er der på mange områder brug for nye tanker i arbejdsmiljøpolitikken. Jeg vil f.eks. fremhæve problemet med arbejdstempoet, som er en konsekvens af nedskæringer af normeringerne i de offentlige institutioner og udlicitering af f.eks. rengøring og bustransport. Det er fuldstændig grotesk, at de arbejdende lider under et stadig højere arbejdstempo, samtidig med at hundredtusinder ikke har et arbejde.

Men på trods af, at arbejdsmiljøet kort sagt ikke har det godt på danske arbejdspladser i

dag, så vil jeg trods alt konstatere, at der var tale om en positiv udvikling, indtil den nuværende regering kom til. Selv om tal på det her område skal tages med et gran salt, kan vi trods alt konstatere, at såvel antallet af anmeldte arbejdsulykker som anmeldte erhvervs sygdomme faktisk har været faldende siden 1997.

Kl. 14.55

Med disse bemærkninger vil jeg fastholde, at vi med de fire forslag, vi behandler i dag, vil holde fast ved de holdepunkter for en effektiv arbejdsmiljøpolitik, som den nuværende regering har brudt ned, og som en kommende regering forhåbentlig vil bygge op igen.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelson (RV):

Jeg går ud fra, at ordføreren er fuldstændig enig i, at et effektivt arbejdsmiljø får vi i bund og grund først, når alle medarbejdere hver dag tænker i at sikre et bedre arbejdsmiljø. Derfor har et af de grundlæggende problemer været, at der ikke har været synlighed nok omkring, hvad det vil sige at have et godt arbejdsmiljø, og derfor vender jeg tilbage til det, som også ordføreren sluttede med at spørge ind til undertegnede om, da jeg stod dér, hvor Enhedslistens ordfører står nu, nemlig smileyordningen.

Kan ordføreren ikke bekræfte, at der i aftalen står, at hvis den her ordning ikke virker efter hensigten, så skal det drøftes imellem parterne, hvilke redskaber man så skal tage i brug for at forstærke effekten af smileyen, og at man dermed også har taget højde for den problemstilling, der blev spurgt ind til? Målet er, at det her skal virke effektivt for at forebygge dårligt arbejdsmiljøet og forbedre arbejdsmiljøet, og hvis det ikke gør det, så er der allerede nu skrevet ind, at så skal det drøftes, hvad for nogle ting man så skal gøre yderligere for at forstærke det.

(Kort bemærkning)

Line Barfod (EL):

Jeg er med på, at der står, at man skal drøfte yderligere, hvad man kan gøre, hvis det ikke virker, men hr. Anders Samuelson var i sin 10 minutter lange ros til sig selv over, hvor godt det, hr. Anders Samuelson havde opnået, var, og hvor effektivt det var, meget optaget af hele tiden at fortælle om, at med en smileyordning ville vi virkelig få lys på arbejdsmiljøproblemerne; og så ville vi virkelig effektivt få løst problemerne.

Jeg kan simpelt hen ikke se, hvordan man forestiller sig, at medarbejderne i en situation med stigende arbejdsløshed reelt kan bruge en smiley til noget som helst, når de, hvis de siger op, eller hvis de nægter at tage et arbejde, så bliver ramt af at miste deres dagpenge. Det hænger for mig ikke sammen.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Det udsagn er jo lige så indholdsløst som at påstå, at smileyordningen på fødevarerområdet er fuldstændig ligestyldig, fordi så længe der er folk, der ikke har ret mange penge mellem hænderne, så vil de altid vælge de billigste brød, uanset hvordan fødevarer kvaliteten er. Enhver ved jo, at det ikke passer.

Kan ordføreren fortælle Folketinget, hvordan ordføreren mener et forlig ville have set ud, såfremt Det Radikale Venstre havde valgt samme strategi som Enhedslisten, SF og Socialdemokratiet, altså havde valgt at stille sig udenfor pr. definition, og det havde været overladt til Dansk Folkeparti og VK? Hvordan ville et forlig så have set ud, hvis man tager udgangspunkt i, hvad ministeren havde lagt frem fra starten? Det er bare lige for at få en nuance på det der med, hvorvidt tingene er selvros eller ej.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg tror, forliget ville have set meget ud, som det gør nu, da det er Dansk Folkeparti, der leverer flertalsstemmerne til det. Til gengæld ville De Radikale så have haft mulighed for efter næste valg, når vi forhåbentlig har et nyt flertal, at rette op på de nedskæringer, som den nuværende regering har gennemført, og gennemføre de forslag, som vi behandler i dag, og som De Radikale tidligere har været tilhængere af, sådan at vi kunne fortsætte den effektive indsats mod problemer med arbejdsmiljøet, som var i gang under den tidligere regering – ikke godt nok, men det var på vej i den rigtige retning. Det ville vi kunne gøre.

I forhold til smiley på fødevarerområdet: Hvis jeg kommer hen til en bager og ser, at der en negativ smiley, så kan jeg gå hen til den næste bager og købe. Hvis jeg ser, at der på den ene shawarmabar på Nørrebrogade er en negativ smiley, så kan jeg gå hen til den næste shawarmabar.

Men hvis jeg skal ud og have arbejde og ser, at der er en negativ smiley, og det er det job, der

overhovedet er muligt at få i en tid med stor arbejdsløshed, så mister jeg mine dagpenge, hvis jeg siger nej til det arbejde, og så har jeg ingen penge at leve for overhovedet. Derfor kan jeg ikke se, at man kan sammenligne de to ordninger.

Formanden:

Tak til fru Line Barfod. Så er det hr. Mogens Nørgård Pedersen som ordfører.

Mogens Nørgård Pedersen (KD):

Vi Kristendemokrater er naturligvis optaget af arbejdsmiljøet, fordi nedslidning og ulykker og arbejdsskader ikke blot er dyre for samfundet, de har også nogle personlige og nogle menneskelige omkostninger. Derfor er vi også glade ved, at der vedholdende bliver sat fokus på området.

Kl. 15.00

Vi er af den opfattelse nu, at det med det nye arbejdsmiljøforlig – som vi i øvrigt ikke er med i – er godt, at der forsat bliver sat fokus på de ting, som kunne gøres bedre. Vi anerkender, at en del af de ting, som er i det nye forlig, er ganske udmærkede, men for os at se er det bare ikke godt nok.

Derfor skal forslagsstillerne til de her fire beslutningsforslag også have tak, fordi vi i dag kan få en debat omkring arbejdsmiljø, en debat, som vi jo helt sikkert også vil forsætte i de kommende år, også når vi ser, hvordan det nye forlig virker i praksis.

Når det gælder B 105, er det faktisk et ganske udmærket forslag, for vi er da enige i, at det er vigtigt, at der bliver prioriteret. Men vi er også glade for, at der her bliver sat fokus på flere områder end blot fire forstået på den måde, at det godt kan være, at der er fire områder, der er vigtigst, men det betyder jo ikke, at de andre områder ikke er vigtige. Og vi må selvfølgelig altid ind i en prioritering, også for at se, hvor det har størst effekt, så det er ikke bare områderne, der skal prioriteres, det er også indsatsen på de forskellige områder, som nødvendigvis må prioriteres, for det handler jo også om ressourcer.

Når vi nu er ved det med ressourcer, og smileyordningen, som De Radikale jo er utrolig glade for, også har været til debat her i dag, så havde vi hellere set, at den smileyordning var vekslet til 10-15 stillinger i Arbejdstilsynet, for det er faktisk det, den koster. Vi er overbeviste om, at de 10-15 medarbejdere kunne have gjort et større arbejde, end smileyordningen kan gøre.

Selv om De Radikales ordfører jo påstår, at de har reddet BST-ordningen, havde vi hellere set, at BST-ordningen havde fortsat i en længere periode som en fast del af tilsynet eller af arbejdsmiljøarbejdet.

Når vi kigger på B 106, er vi ikke enige med forslagsstillerne i, at det er måden at gøre det på. Vi havde hellere set, at BST-ordningen var sikret i 3-4 år, og at de private så også kunne begynde at byde ind i den periode, samtidig med at BST havde et forspring, naturligvis. Det havde gjort, at vi havde kunnet sætte ind med en helt anderledes effekt på arbejdsmiljøet i 3-4 år, for BST-ordningen koster i hvert fald ikke det offentlige noget.

Så man kunne sige, at hvis arbejdsmarkedet havde betalt det til BST i de første 3-4 år, som de gør i dag, og vi så fra regeringens og fra Folketingets side havde sat skub i Arbejdstilsynets arbejde, så havde vi virkelig givet et rigtig godt løft, og så havde vi faktisk i løbet af en 3-4 år været rigtig godt med. Nu går der så lidt længere tid. Vi tror bare ikke, at B 106 er måden, det nødvendigvis skal opbygges og udvides på.

Når det gælder B 107, er vi positive over for det forslag, fordi vi ved, at en del af arbejdsskaderne også sker på de små virksomheder. Og det at have en sikkerhedsrepræsentant er jo også netop med til at sætte fokus på arbejdsmiljøarbejdet i de små virksomheder.

Vi er da enige i, som det også har været fremme i debatten, at man på de små virksomheder ofte snakker om tingene, men det er jo ikke ensbetydende med, at der er åbenhed i forhold til det, som virkelig tæller.

Når det så gælder det sidste forslag, B 108, så er vi, selv om at forslaget beskriver, at det ikke skal gå ud over retssikkerheden, faktisk lidt bange for, at det kan gå hen og gøre det alligevel, fordi det ikke altid er let at vurdere, hvor grænsen går for at kunne uddele administrative bøder. Så det er vi lidt betænkelige ved.

Hvis jeg sådan afslutningsvis skal opsummere, så kommer tipskuponen, ja, undskyld mig udtrykket, til at se sådan ud: plus – minus – plus – minus. Men tak, fordi vi har fået debatten på grund af forslagene her.

Formanden:

Tak til hr. Mogens Nørgård Pedersen. Og så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Bjarne Laustsen.

Bjarne Laustsen (S):

Som afslutning på dagens arbejde vil jeg selvfølgelig gerne takke ordførerne for alle de bemærkninger, der har været.

Allerførst må jeg jo sige, at ministeren lagde for, og der var jo ikke meget nyt under solen dér i forhold til at fremme et godt arbejdsmiljø. Det står jo hen i det uvisse, hvorfor regeringen egentlig har den dagsorden med arbejdsmiljøet, som den rent faktisk har.

Vi må konstatere, at man helt har undladt at føre forhandlinger med dele af Folketinget. To partier har været udeladt. Socialdemokratiet fik en invitation til at komme, hvor vi fik lejlighed til at fortælle, hvad vi mente, der skulle ske, og regeringen fremlagde deres tanker. Det er jo helt, som det skal være, men reelle forhandlinger har regeringen ikke ønsket at føre med os.

Under forhandlingerne fik vi som sagt også et brev om, at regeringen og ministeren ikke mente, at vi kunne få enderne til at nå sammen. Det havde jeg nu svært ved at se, men sådan er det.

Vi har måttet tage til efterretning, at man ville noget andet. Problemet er jo bare, at vi skal forholde os til det her, og hvordan udgangspunktet var, hvordan arbejdsmiljøet var tilrettelagt under den tidligere SR-regering, hvad der er sket af nedskæringer, som andre ordførere også har været inde på her, og det kan vi jo så forholde os til.

Derfor er det jo, at der, når alt kommer til alt, tilbage står en afskaffelse af BST-ordningen, og så en smileyordning og så et filialkontor i Aalborg-Nørresundby. Det er sådan set de tre ting, der er sket i den nye reform, som regeringen har aftalt, og der er heller ikke noget succeskriterium for, hvad det er, man vil opnå med det, andet end at få afskaffet BST. Det er selvfølgelig fattigt kun at have så lille et udgangspunkt.

Vi synes, det er dårligt, at man ikke prøver at involvere arbejdsmarkedets parter mere i arbejdsmiljøarbejdet. Derfor forstår vi selvfølgelig ikke, at regeringen ikke kan byde ind på det forhold omkring de små sikkerhedsorganisationer.

Det må altid være godt, som mange ordførere også har været inde på, at virksomhederne gør noget selv, at medarbejderne gør noget selv, at man forpligter dem gennem et samarbejde. Det betyder også, at man skal have et kursus til sikkerhedsrepræsentanterne, for at de kan sætte sig ind i det kæmpestore arbejde, det er at være sikkerhedsrepræsentant på en virksomhed med alle de mange farlige stoffer og processer, der findes i vores produktion nu om dage. Så der er

faktisk grund til at holde fast i stedet for at slappe af.

Derfor er jeg selvfølgelig ked af, at regeringen har valgt side i den her sag og har valgt at udelukke store dele af Folketinget. Jeg tror bestemt heller ikke på, at regeringen – det tror jeg heller ikke selv at de tror på – tror, at det er noget, der vil virke; bl.a. fordi man netop ikke har arbejderpartierne med.

Det tror jeg ville have være godt, for hvis det her skal implementeres ude på virksomhederne, så ved vi, at lønmodtagersiden er væsentlig at have med i det her spil.

Det er også sådan i forhold til Venstres ordfører, at der jo ikke var meget nyt at byde på. Det står også meget uklart, hvad det var, man rent faktisk har opnået med det her.

Vi kan forstå på det, at det er i orden, at man sender signalet: Nu kan I godt slappe af derude, for nu kommer vi først ud og besøger de virksomheder inden for rengøringsområdet, transportområdet og daginstitutionsområdet om en 5-6-7 år. Det er konsekvensen af det nye forlig, der ligger, i stedet for at man udbyggede det og gik ind og kiggede på, hvor der var udtalte arbejdsmiljøproblemer. Der kunne man have taget fat i det her med det samme og få lavet en udbygningsplan.

Jeg kan så også forstå, at man er tilfreds med, at der kun bliver ansat tre ekstra i Arbejdstilsynet i forhold til udgangspunktet for et par år siden, men det skal holdes op imod det antal, som bliver afskediget i BST, når den kommer under pres.

Så er der spørgsmålet om Dansk Folkeparti, som står lidt hen i det uvisse, fordi man har en vældig debat med De Radikale om, hvem det er, der har opnået mest her.

Jeg vil gerne kvittere for, at hr. Bent Bøgsted og Dansk Folkeparti har fået et regionskontor, tror jeg nok, det hedder, i Aalborg-Nørresundby-området. Det var der ikke lagt op til. Det er jo selvfølgelig en idé, som man bl.a. har taget fra Socialdemokratiet. Det gør ikke noget, at man bliver inspireret af gode ideer, det skal man ikke have utak for.

Vi havde foreslået som et af punkterne i vores udspil til regeringen, at man skulle sætte strukturdebatten med hensyn til, hvor mange regionskontorer der skulle være i Arbejdstilsynet; på standby, indtil regeringen havde spillet ud med, hvordan og hvorledes den nye kommunale struktur skulle se ud. De to ting hænger meget væsentligt sammen for mig.

Men nu forstår jeg så, at hvis det er det, der skal tegnes landkort efter, så har vi jo tegningen til det. Jeg synes bare, at Dansk Folkeparti skulle have holdt lidt mere ved. Jeg tror, at vi godt kunne have gjort lidt mere. Der er stadig væk langt fra Århus til Ringkøbing, hvad angår det jyske område, og det er der også både til Sønderjylland og til Fyn, som er den anden store region. Det er bestemt ikke uden problemer.

Kl. 15.10

Så det er utroligt, så lidt der skal til for at stille Dansk Folkeparti tilfreds. Det har vi noteret os, og vi har også noteret os, at det, man gik og sagde ude i forsamlingshusene om, at man ville sikre, at man fik et reelt forløb a la arbejdsskaderformen, ikke holdt stik, da det kom til stykket. Det vil vi selvfølgelig huske.

Hvad angår De Konservative, kan vi se, at man ligger meget tæt op ad regeringens ideologiske holdning om, at det, der var vigtigst, var at få afskaffet BST. Incitamenterne til at få et ordentligt arbejdsmiljø er ikke til stede.

Og så har man simpelt hen en dobbeltmoral. Det har man også i Venstre, til dels også hos Dansk Folkeparti, men især hos Venstre og De Konservative, for man havde muligheden for at afskaffe arbejdsmiljøafgiften. Det daværende Kristeligt Folkeparti foreslog faktisk, at man skulle stoppe med indbetalingerne til den arbejdsmiljøafgift, som man sagde var en ren skat.

Det stemte man ned herinde i Folketinget. Det, man havde lovet arbejdsgiverne, var, at når man fik et certifikat, så kunne man få pengene tilbage. Det har man stoppet, tror jeg nok, på opfordring af Dansk Folkeparti.

Men man er jo lidt herre i eget hus, og i hvert fald kunne man være kommet og have spurgt adskillige andre partier her i Folketinget, om de vil være med til at sikre, at de penge, der blev indbetalt til det formål for at få et bedre arbejdsmiljø, også kommer ud at virke, i stedet for at de bare ligger i Finansministeriets kasse.

Men nu har i hvert fald De Konservative meldt klart ud og har sendt det samme signal til virksomhederne: Tag det nu bare roligt, I behøver ikke at gøre noget ved arbejdsmiljøet; det er uden betydning. En 5, 6, 7 år kan de værste virksomheder godt vente, inden de får besøg af Arbejdstilsynet.

Så skal jeg som altid takke SF for gode og konstruktive ideer til at være med til at fremme et godt arbejdsmiljø. Det bliver ikke bare i dag. SF har været med hele vejen igennem, siden vi fik den første arbejdsmiljølov, og som også på-

peget af fru Lene Garsdal handler det om forebyggelse, og det kan man bestemt ikke se der er meget af i regeringens politik.

Så skal jeg måske sige om vores tidligere venner hos Det Radikale Venstre, at jeg kan se, at man har opnået to resultater. Det ene er at få afskaffet BST-pligten. Så må vi se, om der så er nogen, der vil bruge det i fremtiden, og hvordan udviklingen vil være. Jeg tror, at der vil være færre virksomheder, der i fremtiden skal modtage rådgivning, end der er i dag, og det synes jeg er skidt.

Som vi tidligere har været enige om, var vi også her enige om, at der var en lang række brancher, der havde behov for mere rådgivning, og det får de ikke nu. Så det eneste, man kan kvittere for over for De Radikale, er, at de har fået en smileyordning, der koster mange penge uden effekt.

Enhedslisten er ligesom SF meget konsekvent i deres arbejdsmiljøpolitik og har været med til at støtte den tidligere SR-regerings incitamentspakke. Samtidig kunne fru Line Barfod jo påpege, at der stadig væk er mange væsentlige arbejdsmiljøproblemer. I stedet for at slappe af og lade stå til, så var det bedre, at man konkret gik ind og tog fat på dem.

Der spiller også både rengøringsområdet og daginstitutionsoverområdet og transportområdet en rigtig stor betydning. Fru Line Barfod udstillede jo også på flotteste vis, at man kan simpelt hen ikke sammenligne en bagerforretning og et jernstøberi, når det gælder smileyordningen.

Til, hvad der må være vores nye venner, nemlig Kristendemokraterne, som kvitterede ved at sige, at vi skulle have tak, fordi vi havde stillet de her forslag, og at det var godt, vi satte fokus på arbejdsmiljøet, vil jeg sige, at det selvfølgelig er derfor, men også fordi vi er kede af, at vi ikke kunne lave en større og bredere aftale i Folketinget. Kristendemokraterne konstaterede også, at det var langt bedre at ansætte ekstra folk i Arbejdstilsynet frem for en dyr smileyordning. Vi er helt enige på den led.

Som ministeren også lige nøjagtig har skrevet til os, i hvert fald til Socialdemokratiet, som begrundelse for, at vi ikke kunne være med, så var det jo, fordi vi havde en forskellig opfattelse af, hvornår man skal starte den screening, der skal til at foregå ude i virksomhederne. Vi synes, at vi skulle starte med de virksomheder, der ikke har nogen BST-pligt i dag.

Hvis ministeren lyttede til det gode råd, ville det jo også være sådan, at hvis man besøgte alle

de virksomheder, og der ikke var noget grundlag for at påbyde dem rådgivning, så ville vores partier jo stå med en dårlig sag, et svagt argument om, at der skulle påføres rådgivning. Og hvis man havde gennemført det og bagefter havde sagt, at så tager vi fat i de andre, så kunne det godt være, at vi havde kunnet finde ud af et eller andet. Det var man slet, slet ikke interesseret i, overhovedet ikke.

Det, det drejede sig om, var bare at afskaffe BST-pligten. Konsekvenserne af det er man sådan set ligeglade med. Derfor kunne det være meget interessant, det, som hr. Mogens Nørgård Pedersen talte om, at man skulle sikre BST i en årrække og måske også åbne op for andre. Det er da i hvert fald en konstruktiv idé, selv om vi må erkende, at BST-ordningen har meget, meget dygtige medarbejdere med en høj kompetence; de har arbejdet med området.

Kl. 15.15

Der er også valgfrihed inden for BST-ordningen. Den er også uafhængig. Man kommer ud på virksomheden for at løse opgaverne derude på den enkelte virksomhed. Frem for måske som Arbejdstilsynet at komme ud som kontrolanter, der kan give påbud og bøder osv., så kommer de her som uafhængige, fordi de er interesseret i én ting, og det er at få løst de problemer, som de er sat i verden for at løse.

Så skal jeg sige i forhold til administrative bøder, at det er en sag, vi også var meget optaget af, som hr. Mogens Nørgård Pedersen også korrekt siger, med hensyn til retssikkerheden. Men det var også sådan i det gamle system, at hvis en virksomhed fik en administrativ bøde på nogle af de felter her, ja, så kunne man altid afprøve det ved domstolene. Men i masser af tilfælde ville arbejdsgiveren sige, at han betalte den bøde, ligesom man kan betale en bøde for at holde ulovligt parkeret, og så er den sag ude af verden. Der er ingen grund til at belaste et i forvejen anstrengt retssystem med bagatelsager.

Men det, der var det gode ved ordningen, var alt det præventive, der skete, ved at man havde mulighed for at gøre det; det var, at det simpelt hen væltede ind med alt det, som virksomheden skulle have gjort, og så sendte man det signal: Hvis I gør noget selv, får I selvfølgelig heller ingen bøder.

Derfor må vi sige, at det, der står tilbage i dag, er, at det kunne være blevet godt, hvis man havde lyttet til de tre partier, som har fremsat de fire beslutningsforslag. Men det, vi står tilbage

med, kan sagtens blive et attentat på arbejdsmiljøet.

Vi ved, at der er 1.000 anmeldte arbejdsulykker om ugen. Det er alt for meget. Regeringen har ikke engang med forligspartierne turdet sætte tal på, hvad det skal bringes ned til. Man siger bare, at hvis det ikke virker, så snakker vi om det igen.

Et latterligt lille beløb på 400 kr. pr. medarbejder for at være med i en god ordning, hvor vi har udsagn fra både arbejdsgiver og lønmodtager om, at det er godt, skal give sig udslag i, at man skal lave lovgivning for, at man ikke skal være med i fremtiden.

Vi synes, at det er meget lidt, regeringen har her, især også når man ved, hvor mange penge sygefraværet koster, og at der er en direkte sammenhæng imellem det dårlige arbejdsmiljø og sygefraværet. Vi ved, at en sygefraværsdag i en almindelig virksomhed koster omkring 2.000 kr. pr. medarbejder. Så hvis man kan reducere sygefraværet bare en lille bitte smule, ved at man har den her rådgivning, så er pengene tjent ind adskillige gange.

Derfor bliver vi selvfølgelig også nødt til at sige, at som det er nu, vil arbejdsmiljøet være et konfliktfelt, hvor der er en kant i forhold til de borgerlige og arbejderpartierne, hvor vi ser anderledes på de forhold her, end den nuværende regering gør.

Vi vil arbejde på, at tingene bliver så gode som muligt, og vi vil stille kritiske spørgsmål til det, der sker på regeringssiden, når engang vi måtte få de lovforslag.

Vi havde håbet, at de fire forslag, vi her i dag har haft til behandling, kunne have nydt fremme. Men vi erkender, at tingene er, som de er p.t., men vil bejle til vælgernes gunst ved førstkommande lejlighed for at få ændret på tingenes tilstand.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

For at bruge hr. Bjarne Laustsens eget ordvalg, så ser det ud, som om Folketingets arbejderpartier har valgt at vende arbejderne ryggen i denne sag. For er det ikke det, der er tale om, en meget dårlig undskyldning for ikke at komme i arbejdstøjet, for ikke at gå ind og tage et medansvar for at skabe et bedre arbejdsmiljø?

Man hiver nogle gamle travere frem og siger: Hvis bare vi havde udbygget BST. Jamen kunne hr. Bjarne Laustsens parti ikke bare have udbygget BST i den tid, man selv sad i regering, hvis

det var det, der var alfa og omega? Det er det jo ikke, og hr. Bjarne Laustsen ved det udmærket godt.

Derfor burde Socialdemokraterne i højere grad være åbne over for nye diskussioner, nye løsninger. For det er jo det, der skal til, hvis vi skal løfte arbejdsmiljøet her i landet.

Jeg vil godt spørge om en ting i forbindelse med udbygningsplanen. Nu var Socialdemokratiet meget bekymret for, at det ikke går stærkt nok. Vil Socialdemokratiet ikke medgive, at man ikke i Socialdemokratiets tid fra Arbejdstilsynets side har gennemgået alle virksomheder for at sikre sig, at de er i orden med hensyn til arbejdsmiljøet?

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg kan sige til det sidste, at der har vi valgt at koncentrere os om nøjagtig det, som en lang række arbejdsmiljøforskere har sagt, og det er, at den måde, som man har lavet arbejdsmiljøpolitik på i Danmark, faktisk har været ganske god. Man har ikke nået alle de resultater, man gerne ville, men i stedet for at man kørte over med den brede pensel, gik man ind og tog fat i de farligste virksomheder.

Kl. 15.20

Grunden til, at man nu ikke gør det i dag, er jo simpelt hen den, at ministeren har set sig gal på BST, og derfor er man nødt til at sende horder af arbejdstilsynsfolk ud, for lige så snart de har sat foden inden for døren, er BST-pligten ophævet. Det er det eneste reelle formål med det, som Venstre og De Konservative og regeringen har gang i.

Så kan jeg sige, at vi bestemt ikke har vendt arbejderne ryggen. Tværtimod så tror jeg ikke, at fru Charlotte Antonsen kan finde en eneste arbejder i dette land, der ikke har udtalt sig negativt om regeringens form og har givet fuldstændig utvetydig opbakning til vores linje. Og jeg kan sige, at mens vi havde regeringsmagten, udbyggede vi netop BST, en plan for hele området. Så der er ikke noget at komme efter.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Bjarne Laustsen ved udmærket godt, at når jeg taler om, at Socialdemokratiet har vendt arbejderne ryggen i denne sag, er det, fordi man ikke har benyttet landets trods alt stadig væk næststørste partis mange stemmer her i Folketinget til at øve indflydelse på et så vigtigt områ-

de som arbejdsmiljø. Det er jo fuldstændig utroligt, at man i den grad spiller sig selv af banen ved fra starten at fremsætte så ultimative krav, at man udmærket er klar over, at det ender med, at man ikke kan være med, fordi man kun kan tænke i de gamle baner.

Så jeg mener altså, at hr. Bjarne Laustsen er nødt til at forklare: Hvordan kan et arbejdsmiljø være godt, fordi nogle arbejdsmiljøforskere siger det, hvis man ikke kan se nogen positive resultater? Det var faktisk det, hr. Bjarne Laustsen sagde lige før.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg tror, at fru Charlotte Antonsen godt kan læse alle de rapporter og statistikker, der er kommet, der rent faktisk viser, at mens vi har haft ansvaret for regeringsmagten og dermed også arbejdsmiljøet, har der været en positiv udvikling i arbejdsmiljøet.

Vi ville gerne være gået et skridt videre og have gjort det hurtigere at nå derop, men der har været et stop-and-go i arbejdsmiljøpolitikken. Når de borgerlige har haft magten, så har de skåret ned, og vi har brugt nogle år på at komme op på samme niveau igen. Det er billeddet, så der er ikke noget i det. Det er meget positivt, hvad der er sket indtil nu. Nu er vi bange for, at der sker det modsatte, at der ikke kommer en mærkbar effekt fremover.

Så vil jeg sige med hensyn til ultimative krav, at vi ikke har stillet et eneste ultimativt krav. Jeg kan slet ikke forstå, at fru Charlotte Antonsen kan sige det, da hun ikke har deltaget i de møder, hvor vi har fremlagt vores ting. Socialdemokratiet vil gerne øve indflydelse på tingene, altid, al den indflydelse, vi kan få, men hvis det bare er nedskæring på nedskæring på nedskæring, så kommer man selv til at stå til regnskab for de nedskæringer, man foretager.

Der er intet som helst konstruktivt i det, man er kommet med, i forhold til udgangspunktet. At man havde afskediget 137 og fik 140, giver altså kun et plus på tre, og derfra skal trækkes alle de andre, der mistede jobbet inden for den branche her.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Hr. Bjarne Laustsen lød nærmest, som om jeg skulle synes, at det var et problem, at mine holdninger lå tæt op ad regeringens. Sådan har jeg det ikke. Jeg kan kun konstatere, at jeg faktisk er

meget glad for, at beskæftigelsesministeren har valgt at lytte væsentlig mere til konservative holdninger end til hr. Bjarne Laustsen og Socialdemokraternes holdninger på det her område.

Jeg tager gerne æren for store dele af den reform, der er her, og kalder den god konservativ politik. Så ingen problemer der, kun ros til beskæftigelsesministeren på det punkt.

Med hensyn til det her med arbejderne og at de ikke skulle være inddraget og sådan noget, kan hr. Bjarne Laustsen så ikke bekræfte, at vi jo netop med den her arbejdsmiljøreform har lagt stor vægt på at inddrage arbejdsmarkedets parter, og at man på alle de områder, hvor der har været mulighed for det, netop kan give arbejdsmarkedets parter mulighed for at tage aktiv del i det daglige arbejdsmiljø og lave aftaler om arbejdsmiljøet, og at der jo i arbejdsmarkedets parter indgår både arbejdsgivere og lønmodtagere, og at man derfor på den måde i stor stil inddrager også lønmodtagerne, arbejderne i det her?

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg har i min ordførertale her til sidst kritiseret den dobbeltmoral, som Det Konservative Folkeparti bedriver herinde i Folketinget, ved at man først kritiserer den daværende regering for at opkræve en arbejdsmiljøafgift og putte pengene i statskassen, men når man så selv kommer til magten, så afskaffer man alle de gode ting, der var i arbejdsmiljøpakken, men beholder afgiften i kassen.

I den finanslov, der gælder for 2004, har man valgt at sige, at alle de, der var gået i gang med at få et certifikat, ikke kan få deres penge mere. Og der er det da, at pengene ryger tilbage og bliver i statskassen.

Kl. 15.25

Så er det sådan, at det der med at involvere arbejdsmarkedets parter, det er så som så. Det, vi ved nu, er, at Arbejdstilsynet foretager screeningbesøg uden at involvere sikkerhedsrepræsentanten og sikkerhedsorganisationen. Det er simpelt hen så grotesk. Alt det, man har sagt man ville gøre for at involvere lønmodtagerne og arbejdsmarkedets parter, hopper man let og elegant hen over derude i virkeligheden.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg er glad for, at hr. Bjarne Laustsen ville bruge de sidste par sekunder på at svare på mit

spørgsmål. Jeg prøver ét mere og håber så at få et direkte svar på det.

Det er med hensyn til det her med, om vi nu gør noget eller ikke gør noget. Er det ikke rigtigt, at det, man gjorde under den tidligere regering, var at sige til virksomhederne, at de skulle være tilknyttet en ordning, hvor de skulle betale nogle penge, hvorimod det, vi gør nu, er at sige, at de skal have et ordentligt arbejdsmiljø, og hvis ikke de har det, jamen så bliver de tvunget til at modtage noget rådgivning og betale for det?

Tror hr. Bjarne Laustsen ikke, at det har en væsentlig bedre forebyggende effekt, at man risikerer at blive pålagt noget rådgivning og derfor i virkeligheden lige så godt kan tage den på forhånd, sådan at man er sikker på, at der er orden i tingene, og at man ikke bliver pålagt det, frem for at man bare får at vide, at man skal betale nogle penge, og at der i øvrigt, hvis man synes, BST-ordningen er god – og det ved jeg der er mange der gør, jeg ved, der er mange BST'er, der fungerer rigtig godt – netop også vil være et marked for at bruge de BST'er i fremtiden?

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Vi har gjort utrolig meget på det her område, og når vi tog fat i at indføre bedriftssundhedstjenesten, var det jo, fordi der var en lang række brancher, som havde meget store problemer. Det har meget store personlige omkostninger for den, som bliver ramt af et dårligt arbejdsmiljø: at blive nedslidt langt før tid osv. – i værste fald at miste livet. Derfor tog vi fat ved at sige, at der er en lang række brancher, som vi helt entydigt kunne sige der var arbejdsmiljøproblemer i. Om dem sagde vi: De skal modtage rådgivning.

Vi har udformet det sådan, at der jo er en pligt til at betale til ordningen. Og det, der så åbenbart er problemet for De Konservative og til dels også for Venstre, er, at man ikke har pligt til at bruge den. Det ville vi meget gerne hjælpe regeringen med, hvis det er så stort et problem. Så det er der heller ikke noget problem i.

Det, der er centralt i det her, er spørgsmålet om, hvem der skal rådgive i fremtiden. Der har vi i dag et velfungerende system med dygtige medarbejdere, der er uafhængige. Det, som regeringen ønsker, er f.eks., at der kan komme konsulenter fra Dansk Arbejdsgiverforening, der er i lommen på arbejdsgiverne, og dermed mister man alt det uafhængige og den medarbejderindflydelse, som man kunne få i den sag.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Dette er mig lidt uforståeligt. Jeg ved ikke, hvad det er for noget papir, hr. Bjarne Laustsen læser, eller hvad det er for nogle briller, hr. Bjarne Laustsen læser med, men vi har ikke skrevet med usynligt blæk.

Det er faktisk sådan i den her arbejdsmiljøform, at med hensyn til de virksomheder, som hr. Bjarne Laustsen siger er belastede områder, drejer det sig om ca. 20.000. De er faktisk med fra starten, når Arbejdstilsynet begynder at screene. Det er en af de ting, som vi har opnået ved forhandlingerne. De er med fra starten, og derfor er det helt misvisende, at uanset hvor mange gange vi prøver på at forklare hr. Bjarne Laustsen, at de er med, så bliver det kategorisk benægtet: De er ikke med fra starten, de kommer i sidste ende, sådan en 6-7 år henne. Det er helt misvisende. Det er da derfor, vi heller ikke har taget nogen af hr. Bjarne Laustsens ideer, hvis det er den idémæssige struktur, der ligger i det. Så kunne vi ikke bruge noget i de her forhandlinger.

Og tanken om Arbejdstilsynets kontor i Aalborg-Nørresundby er altså ikke taget fra hr. Bjarne Laustsens ideer. Det kan jeg garantere for.

Hr. Bjarne Laustsen bedes forholde sig til de her virksomheder, der er med.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Hr. Bent Bøgsted behøver ikke at beklage det, hvis han har afstodkommet noget godt herinde i Folketinget. Det skal han ikke høre et ondt ord for, heller ikke i Nordjylland. Det er der kun roser tilovers for.

Men det er jo, fordi hr. Anders Samuelsen har samlet alle de andre ting, som han påstår er forbedringer, og derfor kan der kun være det regionskontor tilbage til hr. Bent Bøgsted oppe i Aalborg-Nørresundby-området. Nu må vi så se, hvor hr. Bent Bøgsted bliver opstillet, om det er noget, der kan gavne i anden omgang.

Men jeg vil sige, at når vi taler om det med de farligste job, og hvor det var, man skulle starte med at screene: Af en eller anden grund har jeg fået et udkast til en aftale, og deri står der, hvem det var, man skulle starte med, og der skulle man starte med de første, for er alternativet ellers ikke, at man skulle trække lod? Hr. Bent Bøgsted ved det ikke. Det kunne jo være spændende, om ministeren ville svare på det i dag. Hvem er det, man skal starte med at screene

først? Det står ikke i aftalen. Det er blevet fjernet, vil jeg sige til hr. Bent Bøgsted.

Kl. 15.30

Hr. Bent Bøgsted må kunne bekræfte, at det forholder sig sådan, at det virker mere som en lodtrækning om, hvornår man kommer ud. For man kan netop ikke sige, at man tager fat i rengøringsområdet eller daginstitutionsoverområdet. Det kan man ikke, i hvert fald ikke med den aftale i hånden, der ligger der.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Nu ved jeg så ikke, hvilken dato der er på den aftale, som hr. Bjarne Laustsen står med. Det skal jeg selvfølgelig ikke kunne sige noget om. Men jeg er da sikker på, at ministeren kan bekræfte, at de 20.000 virksomheder er med fra starten. Det er jeg faktisk hundrede procent overbevist om, endda hundredeogti procent overbevist om.

Så til noget andet. Hr. Bjarne Laustsen var inde på, at der var færre, der ville modtage rådgivning. Jamen det er da klart. De virksomheder, der får et godt arbejdsmiljø, vil jo ikke modtage rådgivning, for de har ikke behov for det, hvis de har opnået det gode arbejdsmiljø, som vi vil have. Så skal der jo blive færre, der modtager rådgivning. Hr. Bjarne Laustsen må da kunne indse, at med forbedringer bliver der et mindre antal, der har brug for den rådgivning, der skal til for at forbedre miljøet. Det er da en kendsgerning. Sådan er det altid.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Hvis ikke hr. Bent Bøgsted tror på, at det hjælper noget at sende Arbejdstilsynet ud at screene nogle virksomheder og deriblandt alle de virksomheder, der er tilbage – der er omkring 150.000 tilbage, måske 130.000, hvad ved jeg? – hvis ikke man tror, man finder nogen, der skal have rådgivning, så er der jo ingen grund til at sende Arbejdstilsynet ud. Så er det, fordi man tror, det er i orden, sådan som ministeren siger, nemlig at der ikke er nogen problemer på ejendomsrådgiverkontorer, partikontorer osv. i den dur der; der er ingen grund til at sende folk ud.

Så er det jo den samme holdning, hr. Bent Bøgsted har.

Det, det drejer sig om, er, at vi ved, at der inden for de områder, jeg har nævnt – tre specifikke områder – er udtalte arbejdsmiljøproblemer. Og indtil dato står der ikke noget om, i hvilken rækkefølge man vil starte med at screene de pågældende virksomheder. Det er selvfølgelig en mangel. Det har hr. Bent Bøgsted nok ikke fået med i aftalen, men det er en faktisk kendsgerning; det står der ikke.

Derfor handler det selvfølgelig om nu, at alle virksomheder, som også påstået af arbejdsgiverne, vil ringe ind til Arbejdstilsynet: Skynd jer at komme ud og screene min virksomhed, for så er jeg fri for at betale afgiften lige så snart, I har været her. Det er konsekvensen.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslagene overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 9. marts 2004 kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Med hensyn til de øvrige møder i den pågældende uge skal jeg henvise til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 15.33